

วัยรุ่น กำเริบ

ชวัลมณัส

พวกเขาไม่มีทางรู้หรือกว่า
การเป็นผู้ใหญ่จะรู้สึกเช่นไร
เมื่อตัวเองยังเป็นแค่วัยรุ่นคนหนึ่ง
แต่ในขณะเดียวกันก็หวังจะให้อีกฝ่ายเข้าใจพวกเขาบ้าง
เพราะอย่างน้อยก่อนจะเป็นผู้ใหญ่
ทุกคนก็ต้องผ่านการเป็นวัยรุ่นมาก่อนทั้งนั้น...

วัยรุ่น กำเริบ

ชวีญมนัส

วิจัยรุ่นกำลังเรีบ

วรรณกรรมเขาวชนแนวทดลอง
บวญมนี้ส

วัยรุ่นกำเริบ

เรื่อง : ขวัญมนัส ฉายอรุณ

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็กอายุ 14 ขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2561

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 451 ภาคนิพนธ์ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่ปรึกษา อ.อนุสรณ์ ตีไหว่

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม พ.ศ. 2562

พิมพ์ที่ : บริษัท ไชเบอร์พริ้นท์ จำกัด 545 ซอยสุทธิพร ถนนดินแดง กรุงเทพฯ 10400

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เปิดเตล็ด

อะไรเอ่ยเขียนทีหลังแต่ต้นได้อ่านก่อน.....

คำนำ

ตอนฉันเป็นวัยรุ่นมีเรื่องนั่นเรื่องนี่เข้ามาให้ปวดหัวอยู่ตลอด คงคล้ายอาการป่วยที่วันดีคืนดีมันกำเริบขึ้นมา แล้วเราเองก็ไม่รู้ว่าจะรับมือแบบไหน หนังสือเล่มนี้จึงกลายเป็นแหล่งรวมอาการวัยรุ่นกำเริบ ทั้งอาการเล็กน้อยพอให้รำคาญใจ และเรื่องใหญ่ที่ทำให้เอาใจแทบสลาย แม้ว่าทั้งหมดจะเป็นเรื่องแต่ง แต่เพราะครั้งหนึ่งฉันเป็นวัยรุ่น และอาการที่ว่าก็กำเริบขึ้นมาไม่ต่างจากวัยรุ่นทั่วไป จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่เรื่องราวในชีวิตของฉันจะไม่ผสมไปกับเนื้อเรื่อง(แม้จะพยายามตีไม่ตีมือตัวเองแล้วก็ตาม) ดังนั้นจึงบอกได้เต็มปากว่าฉันเขียนเรื่องเหล่านี้ ด้วยหัวใจของวัยรุ่น และแน่นอนว่าอาการวัยรุ่นกำเริบของฉันก็ยังไม่หายขาดเช่นกัน

ขวัญมณัส

สารบัญ

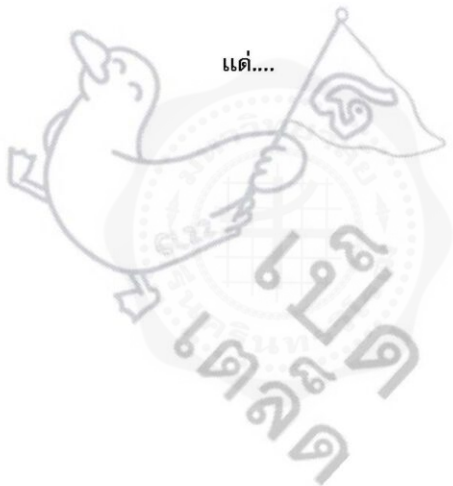
ความทุกข์	12
คาบเสริม	14
คำก็พาสี	16
สูตรพิสิกส์	20
สงครามโต๊ะ	24
คิดก่อนพูด	34
ไก่แดงแสนขยัน	42
กรู๊ปแชท	50
อะไรเอ่ย	52
จอยตัดผม	56
ความพ่ายแพ้ของผู้ชนะ	58
ไม้บรรทัดงอ	68
เก้าอี้ดนตรี	74
ความลับ	82
ความรับผิดชอบ	84

สอบตามที่เรียน	88
กระทู้คุณแม่	90
รวมเรียงความ	92
พอรับได้	102
มะลิปลอม	112
กระดาดหิซชู	118
ถือป้ายสี่	120
ราคาแม่	122
เลือกตั้ง	124
ลูกเปิดซีเหร่	128
เหตุเกิดจากความเปรี้ยว	134
ต้นไม้ข้างเสาธง	146

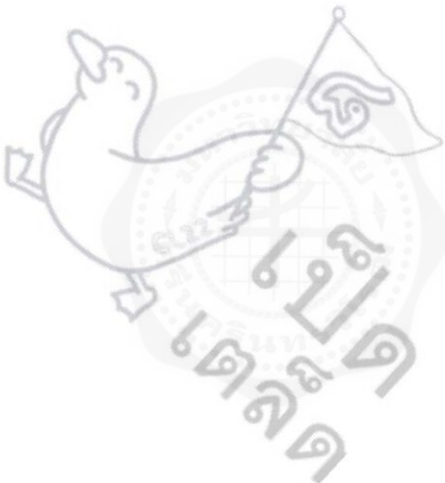
แต่....

แต่แต่ด แต่แต่แต่ แต่แต่แต่ด พับพับ

ความทุกข์

โคลงสี่สุภาพ โดย นางสาวดวงใจ รูปงาม ม. ๔ / ๒

หัวข้อ : ความทุกข์

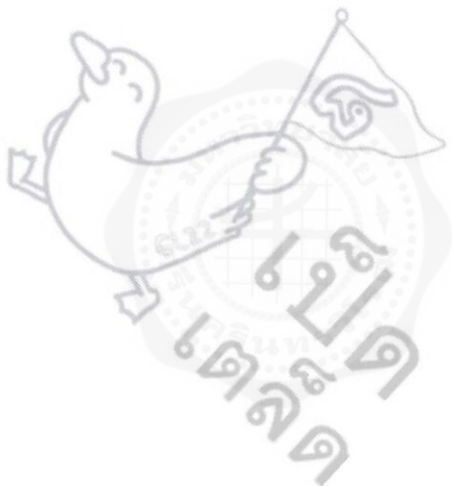
สิวสิวสิวส้าว	สิวสิว (สิวสิว)
สิวส้าวสิวสิว	ส้าวส้าว
สิวสิวส้าวสิว	สิวส้าว (สิวสิว)
สิวส้าวสิวส้าว	ส้าวส้าวสิวสิว

คาบเสริม

7.15 นาฬิกา

คาบเสริมวิชาพื้นฐานอักษร.....

เขียนอะไรวะ
ลอกไม่ถูกละหើย!

ค่าภาษี

ขนมปังซื้อจากตลาด
ราคา 320 บาท

16 วิธซื้อกำไล

ขนมเปียกช็อกโกแลต
ราคา 99,000 บาท

ราคาเพิ่มอีกจาก
ค่าที่สอนเซิร์ฟลิตเตอร์ + สแตนดาร์ดเซิร์ฟ 15,000 บาท
ค่าชุดทิสต์ + อุปกรณ์ประกอบการแสดง 35,000 บาท
ค่าพาแอนด์ 40,000 บาท
ค่าอุปกรณ์สแตนดาร์ดเซิร์ฟ 6,000 บาท
ค่าทำจาก 3,000 บาท

คุ้มไหมที่จะจ่าย

អរ...កុំអថា!

គុំអថា
ស្រី

ក្រសួង
អប់រំ

สูตรฟิสิกส์

สอบวิชาฟิสิกส์วันนี้

เพื่อนบอกดวงใจให้จำสูตร $V^2 = U^2 + 2as$

ดวงใจจำสูตรได้

แต่ดวงใจใช่ไม่ป็น

รถคันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วคงที่ 72 km/h
เจอสี่แยกไฟแดงในระยะ 20 m จะต้องเบรคด้วยความ
หน่วงเท่าใด รถจึงจะหยุดที่ไฟแดงพอดี

$$v^2 = v_0^2 + 2as$$

ขอให้โชคดี

สงครามโต๊ะ

สงครามโต๊ะ

12.30 นาสึกา

สงครามกำลังอุบัติมีซึ่งแกร่งเท่านั้นที่จะอยู่รอด
กึ่งงงงงงงงง!

เสียงกริ่งกริตร้องเสียดกระเพาะว่างเปล่าตอน
เที่ยงวัน เหล่าพลทหารกระสับกระส่ายรอ
คำสั่งการจากแม่ทัพใหญ่ ขณะมอง
ทหารหมู่ข้างเคื่องเคลื่อนพลผ่าน
ฐานทัพ ใครก็รู้ว่ากองทัพต้องเดิน
ด้วยท้อง ชินซาไปกว่านี้คนในกอง
มีแต่จะร้องเพเสียงพล้ำให้กับ
ศึกใหญ่ ทว่าผู้มีสิทธิ์สั่งการกลับ
นิ่งเฉย ปล่อยให้เวลาให้ผ่านไปโดย
เปล่าประโยชน์ ทว่าจะยอมปล่อยให้เสีย
ผลาร่วมสืบพันชาติ

“วันนี้พ้อแค่นี้ก่อน เลิกชั้นได้”

“นักเรียนทำความเคารพ”

“ขอบคุณ....” ยังไม่ทันจบประโยคดี คนในห้องต่างลุกกรูกันไปที่ประตูก่อนที่ท่านแม่ทัพใหญ่จะก้าวขาพ้นประตูห้องด้วยซ้ำ บ้างไปกันเป็นหมู่คณะ บ้างฉายเดี่ยว แม่ได้ยินเสียงตำหนิและคาดโทษตามมาไล่หลัง แต่พวกเขาก็ไม่สนใจ ไม่เหลือเวลาให้คิดเล็กคิดน้อยแล้ว ไม่มีคำขูใดน่ากลัวไปกว่าเสียงซอสนสอมนที่กระทบกันเบื้องล่าง

เพียงสิบห้านาทีเท่านั้น

‘เป็นไปไม่ได้!’

ไม่มีใครพูด แต่เชื่อว่าทุกคนต้องคิดเมื่อได้เห็นภาพผู้คนมากมายเบียดเสียดกันเหมือนมดในพื้นที่จำกัด คนมาเข้าแทบไม่มีหวังได้เป็นหนึ่งในหมู่มดเหล่านั้น

สมรภูมิมรบลาคกล้าไปด้วยผู้คน ทั้งร้านก๋วยเตี๋ยว ข้าวราดแกง อาหารตามสั่ง ข้าวมันไก่ กวยจั๊บ ขนมหวาน หรือกระทั่งน้ำปั่น ร้านไหน ๆ ล้วนแถวยาวเหยียดแทบล้นโรงอาหาร ตัดภาพไปที่โต๊ะกินข้าวยิ่งแล้วใหญ่ โต๊ะสแตนเลสและม้านั่งยาวที่ตั้งเรียงแถวไว้กว่าสี่สิบแถวบัดนี้มีคนนั่งอยู่แทบทุกโต๊ะ บางโต๊ะที่

ไม่มีคนหนึ่งก็มีสัมภาระวางจองไว้อันได้แก่ ขวดน้ำหนึ่งขวด?! พลทหารรุ่นเล็กบางส่วนยังจับกลุ่มอ้อยอิ่งไม่ยอมกลับห้อง ร้อนถึงรุ่นใหญ่ต้องไปยื่นถือจานข้าวกตตัน

กลวิธีที่เราเรียกกันว่าสงครามประสาท เป็นการนำจิตวิทยามาใช้ในสนามรบ เพียงแค่หาโต๊ะที่เสียบงบนโต๊ะเริ่มร่อยหรอหรือใกล้หมด เดินถือจานไปยื่นรอใกล้ ๆ ให้อีกฝ่ายรู้สึก ละอายแก่ใจที่กินแล้วนั่งแช่ เพียงไม่ช้าเราก็จะได้ครองโต๊ะ แต่วิธีนี้จะใช้ไม่ได้ผลเมื่อต้องต่อสู้กับรุ่นใหญ่ นักรบเจนสนาม ผู้ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับสายตาอาฆาต

แม้ความหิวจะทำให้เราตาตาย แต่แววตาของทุกคนยังสะท้อนให้เห็นไฟแห่งความหวัง เราจะสู้ให้ถึงที่สุด คึกนี้เราต้องไม่พ่าย สถานการณ์ในครั้งนีถือว่ารุนแรงนัก แต่โชคดีที่เราเคยผ่านเหตุการณ์ทำนองนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ด้วยสติและการทำงาน เป็นทีมที่ดีจะทำให้เราทั้ง 12 คนผ่านไปได้

“โทคนเยอะ เดี่ยวไปซื้อขนมปังกินแทนก็ได้”

“เออไปด้วยดี”

เอ่อ.... จันเราทั้ง 10 คนต้องผ่านไปให้ได้

การร่วมรบเป็นหมู่คณะนั้นข้อดีคือไม่เหงาและสามารถ

แบ่งหน้าที่กันทำได้ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องยากที่จะหาโต๊ะยาวนั่งพร้อมกันทีเดียวสิบคน ต่างกับคนขายเดี่ยว ตรงไหนมีที่ว่างยังพอขอแทรกร่วมโต๊ะไปกับคนอื่นได้ เขาเหล่านั้นจึงมีโอกาสนะศึกมากกว่า แต่จะมีค่าอะไรเมื่อชัยชนะที่ได้มาต้องแลกด้วยความเดียวดายและไร้คนร่วมยินดี

ในขณะที่พวกเราสูญแทบตาย ฟาดฟันกันด้วยพลังกำลังและมันสมอง แม่ทัพใหญ่กลับออกศึกในสนามปรับอากาศ มีพื้นที่ของตัวเองเป็นสัดส่วนชัดเจนโดยไม่ต้องแย่งชิงให้เหนื่อย หลายคนทำสัญญากับหน่วยเสบียงให้คอยเก็บอาหารไว้ให้ ส่วนที่เบื่อกับข้าวจำเจ็ก็ออกไปฟาดฟันในสมรภูมิใหม่ ๆ นอกโรงเรียน ช่างไม่ยุติธรรมเลยสักนิด แต่พลทหารชั้นผู้น้อยหรือจะหาญกล้ามีปากเสียง ที่ทำได้ก็แค่ฟาดฟันกันเองไปวัน ๆ เท่านั้น

ทุกคนรู้ว่าเวลาทุกนาทีมีค่า เพื่อเป็นการไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า เราจึงส่งหน่วยลาดตระเวนไปหาโต๊ะว่าง ส่วนที่เหลือคอยเตรียมเสบียงให้พร้อม ใครอยากกินอะไรสั่งมาให้ละเอียดทางที่ดีควรเลือกกับข้าวที่เหมือน ๆ กันเพื่อไม่ให้เสียเวลา รั้นไหนคนเยอะให้ตัดทิ้งเป็นอันดับแรก หน้าที่ของหน่วยเสบียงมีความเสี่ยงไม่มาก แต่ถ้าพลาดคือแผนล่มได้ทันที โดยเฉพาะกับ

เหตุการณ์ชั่วหมด

ส่วนคนที่รับหน้าที่เป็นหน่วยลาดตระเวนได้ต้องมี
คุณสมบัติมากกว่าผู้อื่น

หนึ่ง คือ สายตาต้องดี

สอง คือ ว่องไว ว่องปืบนั่งบั้น ต่อให้อยู่ห่างในระยะ
ร้อยเมตรก็ต้องวิ่งไปให้ถึงในเวลาสามวินาที

สาม คือ มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เช่นในสถานการณ์ที่
เกิดการปะทะ ต้องไม่แสดงท่าทีลังเล ต่อให้ถึงโต๊ะข้ากว่าแต่ต้อง
ทำเหมือนมานั่งคนแรกได้

เมื่อมีครบทั้งสาม ชัยชนะก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม

นั่น! ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ โต๊ะที่สิบสี่กำลังลุก

หนึ่งในทีมลาดตระเวนเข้าถึงโต๊ะด้วยเวลาเฉลี่ย
0.47 วินาที ก่อนจะหันมาส่งสัญญาณให้กลุ่มเพื่อนที่รออยู่
ร่วมร้องเฮกับชัยชนะหอมหวานที่ได้มาง่ายดายกว่าวันไหน ๆ

แต่....

“พี่คะ หนูมีสอบตอนบ่ายขอโต๊ะก่อนได้ไหม นี่ยังไม่ได้
เขียนโพลเลย ถือว่าสงสารน้องตาดำๆ นะคะ” กลุ่มรุ่นน้องผู้หญิง
ถามน้ำเสียงออดอ้อน กะพริบตาปริบ ๆ อย่างน่าเอ็นดู ปกติแล้ว

ความเมตตาใช้ไม่ได้ในสงคราม โดยเฉพาะกับเด็กและผู้หญิง ถ้า
แย่งได้ให้รบแย่ง แต่ในกรณีที่น่าตาดี...

“นั่งเลยครั้น้อง”

นอกจากยกโต๊ะให้แล้วยังเรียกได้ว่าบริการทุกระดับ
ประทับใจ ไม่เป็นแล้วหน่วยลาดตระเวนโต๊ะ ขอเป็นหน่วยพิทักษ์
ใจสาวแทนละกัน

แต่วันพระไม่ได้มีหนเดียว เพียงไม่นานสวรรค์ก็ประทาน
โอกาสทองมาให้เราอีกครั้ง

โต๊ะช่วย!

“นั่งพล เดินไว ๆ สิแก” เจ้าของเสียงหันไปเรียกเพื่อน
ก่อนจะกรีดกรายนั่งลงที่โต๊ะ ทั้งที่เห็นว่าหนึ่งในทีมของพวกเขา
จับจองโต๊ะนี้แล้ว คนของเราจึงรีบสละโต๊ะให้ทันทีโดยไร้ปากเสียง

พลทหารตุ๊ดคือกลุ่มคนที่เหล่าทหารทั้งหลายควรระวัง
ถ้าเสียงได้ให้เสียง เพราะหากเกิดการปะทะขึ้นมา ด้วยสายตา
พิฆาต น้ำเสียงแปดหลอด วาจาทำลายล้าง และความสั้ตตายถวาย
ชีวิต ที่ต่อให้ยื่นทะเลาะตั้งแต่พักเที่ยงยันเลิกเรียนพวกเขาก็สู้ไม่
ถอย เฉลย ๆ อาจวางตัวเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันไปทั้งเทอมก็เป็นได้
ดังนั้นสละโต๊ะยอมดีกว่าสละชีวิต

13.15 นาฬิกา

หน่วยจัดหาเสบียงปฏิบัติหน้าที่สำเร็จเรียบร้อยก่อนจะมารวมกับหน่วยลาดตระเวนกลางสนามรบอีกครั้ง สถานการณ์ตอนนี้เข้าขั้นวิกฤต ไม่มีวีแววเลยว่าคนที่นั่งอยู่จะลุกออกจากโต๊ะ แม้จะกินข้าวหมดจานไปนานแต่มีการต่อชนมหวานและชนมขบเคี้ยวกองพะเนินอยู่กลางโต๊ะ ลองได้เปิดปากทั้งกินทั้งพูดแล้วคงจะอยู่ยาวจนหมดเวลาพัก

นักรบของเราเหนื่อย ท้อ หิว สิ้นหวัง จนเริ่มต่อว่าเพื่อนร่วมทีมว่าทำงานกันไม่เต็มที่ ที่แย่กว่าคือหนึ่งในผู้ร่วมทีมเดินออกจากกลุ่มไปไม่พูดไม่จา ไม่มีใครรู้เลยว่าเขาคิดจะทำอะไร จนกระทั่ง....

“เพื่อนรัก มีที่ว่างไหม ขอนั่งด้วยคนสิ”

เสร็จกัน! สงครามช่างโหดร้ายนัก แม้แต่มิตรรักก็ยอมตีจากเพื่อปากท้อง พวกที่เหลื่ออยู่ยืนมองหน้ากันเล็กลัก จะให้ออกปากขอร่วมหนึ่งอีกก็ไม่มีพื้นที่เหลือพอ หากจะใช้ยุทธวิธีอีกดดันก็มีแต่นักรบเจนสนาม ไม่มีทางเลยที่เราจะชนะได้

“ช่างมัน กินมันตรงนี้ล่ะวะ”

“อย่า!” ห้ามไม่ทันขาดคำ คนพูดก็นั่งกับพื้นดักข้าว

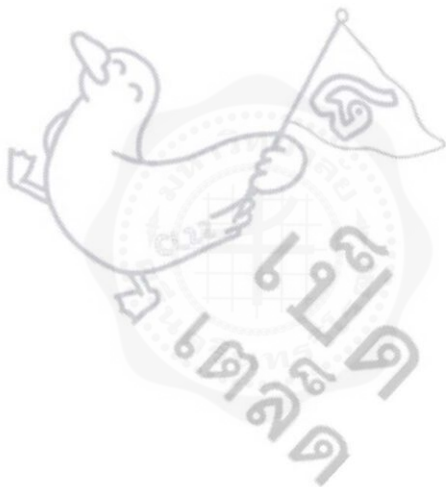
เข้าปากเคี้ยวตุ้ย ๆ ด้วยความโมโหทิว ไม่สนใจสายตาเวทนาจาก
คนรอบข้างแม้เพียงนิด หมัดสิ้นศักดิ์ศรีของผู้กล้า ชั่ววราดแกง
จานนั้นคงเค็มขึ้นมากกว่าเดิมเพราะเจ้าของจานต้องทน
กล้ำกลืนน้ำตาแห่งความอภัยค ไม่มีใครนึกตำหนิเขา เราต่างรู้ดี
ว่าความอดทนมีขีดจำกัด และขีดที่ว่าก็สูงต่ำไม่เท่ากัน ใครจะไป
ก่อนหลังไม่ใช่เรื่องผิด พอคนหนึ่งเริ่มกิน คนที่เหลือก็เริ่มดกบ้าง
อาจจะแค่ไซ้ซ้อนเขี่ยดูว่าผัดผักที่ได้มามีหมูกี่ชิ้น หรือเส็กน้ำใสเส้น
อีตหรือยัง แต่เรารู้อยู่แก่ใจว่าการเขี่ยจะนำไปสู่การเคี้ยวในไม่ช้า
หรือว่านี่คือจุดจบของพวกเขา

ในขณะที่ชีวิตกำลังสิ้นหวังถึงขีดสุด ทันใดนั้นเอง
แสงทองแห่งสวรรค์ก็ส่องมาที่โต๊ะข้าง ๆ ที่พวกเราเฝ้านอยู่ ทันทีที่
คนในโต๊ะลุกออกไป เราก็รีบกระโจนเข้าไปนั่งโดยไม่ต้องนัดหมาย
ในที่สุดสถานที่นี้ก็เ็นของเรา

โต๊ะของเรา!

กริ่งงงงงงงงง

“พวกนั้นจะนั่งกันอีกนานไหม ออดดั่งแล้วลูก ๆ ไปเข้า
ห้องสั๊กที มีเวลาก็ไม่รู้จ้กรีบกิน ต้องให้ครูมาไล่ตลอด”

ထိုက်ထိုက်

คิดก่อนพูด

เคยสังเกตไหมว่าในช่วงพักเที่ยง เวลาที่ออกหลังเลิกคาบ
ดั่ง หรือระหว่างรอคุณครูเข้าสอน แก้วอี๋ในห้องบางตัวจะว่าง
แต่แก้วอี๋บางตัวกลับมีคนลุกไปนั่งเบียดกันกินสองสามคน หาก
ไม่ลุกจากที่ตัวเองเพื่อไปพูดคุยที่โต๊ะของเพื่อนก็มักเป็นเพื่อนที่ลุก
มาหาเราที่โต๊ะแทน รวากับว่าเวลาเพียงห้านาที สิบนาทีเป็นช่วง
นาทีทองที่พวกเราจำเป็นต้องคุยกันให้ได้มากที่สุด ถ้าไม่ได้คุยคง
ออกแตกตาย ดังนั้นแก้วอี๋ของหลายคนจึงว่างอยู่บ่อย ๆ แต่จะมี
แก้วอี๋เพียงไม่กี่ตัวในห้องเท่านั้นที่มีเจ้าของนั่งอยู่เสมอ ไม่ใช่ว่า

ใครคนนั้นรักแก้อี้อของตัวเองมากมาย แต่เพราะไม่มีแก้อี้อข้างเคียง
ตัวไหนที่พร้อมให้พวกเขาเข้าไปร่วมนั่งด้วยอย่างสนิทใจต่างหาก
พูดแล้วฟังดูเศร้าร้านะ แต่จะเศร้ากว่าเมื่อเจ้าของแก้อี้อตัว
นั้นมักเป็นคนเดียวกับคนที่ถามคำถามเดิมซ้ำ ๆ เวลาต้องทำ
งานกลุ่ม

“กลุ่มใครยังขาดคนใหม่ ขอเราอยู่ด้วยสิ”

และเสียงกระซิบกระซาบของคนรอบข้างก็ไม่ต่างไป
จากเดิม

“กลุ่มเราครบแล้ว กลุ่มแกเอาเพื่อนไปสิ”

“เรื่อง! โยนให้พวกฉันตลอด คราวที่แล้วก็กลุ่มฉัน
ไปอยู่กับคนอื่นบ้างเหอะ”

ภาพเหตุการณ์เดิมฉายซ้ำให้ฉันดูเหมือนหนังม้วนเก่า
เรื่องเด็กผู้หญิงที่เข้ากับใครในห้องไม่ได้

ฉันไม่รู้ว่าอะไรคือเหตุผลที่ทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ถูก
คนรอบข้างปฏิเสธ ลดระดับจากเพื่อนร่วมชั้นกลายเป็นใครสักคน
ที่ไม่ใช่เพื่อน และไม่จำเป็นที่เราจะต้องนึกถึง แม้เห็นใจ แต่ฉัน
เชื่อว่าทุกเรื่องที่เกิดต้องมีเหตุและผลของมันเสมอ ลองไล่เรียงดู
แล้วบางทีจุดเริ่มต้นอาจมาจากเรื่องเล็ก ๆ เช่น เรื่อง ‘ชื่อ’ ก็

เป็นได้...

เธอคนนี่ชื่อเล่นว่า มะลิ หรืออย่างน้อยก็เคยชื่อมะลิมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเรียนจบมัธยมต้น พอขึ้นมัธยมปลายเกิดไม่ชอบเป็นแล้วดอกไม้ไทยอยากเป็นดอกไม้ฝรั่งบ้าง เลยกลายเป็น ‘จัสมีน’ ขึ้นมาทันที ใครยังเรียกมะลิอยู่เธอจะไม่คุยด้วยเด็ดขาด ฉันทักพอจะเข้าใจว่ามันน่าหมั่นไส้อยู่พอตัว แต่ถามว่าชื่อจัสมีนสร้างปัญหาให้ใครไหม คำตอบก็คือ ‘ไม่’ เธอจะชื่อไอ้หมู ไอ้หมา ก็ไม่ได้สร้างบาดแผลให้ใครเจ็บปวด แต่แปลกที่ทุกคนในห้องกลับเป็นเดือดเป็นร้อนกับชื่อนี้เหลือเกิน ถึงขนาดต้องเก็บมานั่งคิดนอนคิด ว่าถ้าเป็นตัวเองคงไม่กล้าใช้ชื่อนี้ ทุเรศบ้างละ รับไม่ได้บ้างละ ชื่อกับหน้าไม่เห็นไปด้วยกันเลย และอีกสารพัดคำสรรเสริญทางลบ ดูเอาเถอะชื่อของตัวเองก็ไม่ใช่ แต่ดันเก็บมาเป็นปัญหาให้หนักหัว แล้วคนรับกรรมจะเป็นใครอื่นไปได้ ถ้าไม่ใช่เจ้าของชื่อ

“เง้อ...เพื่อน เรายังไม่มีกลุ่มเลย”

หรืออาจจะเป็นอาการเปลี่ยนแปลงเหมือนคนมีปัญหาในการออกเสียงของเธอหรือเปล่าที่ทำให้เพื่อนรำคาญจนไม่ยอมพูดด้วย และไอ้อาการที่ว่าก็มักมาพร้อมกับท่าทางนำฮิกหยอก

กำปั้นเคาะหัวตัวเองประหนึ่งสาวน้อยแสนเป็นโนซีรีย์เกาหลี
ใช้ว่าฉันจะชอบ แต่มันก็ไม่ได้รบกวนอะไรฉันอยู่ดี ที่พวกที่ชอบ
เสียงดัง โวยวายเวลาไม่พอใจใส่เพื่อนยังอ้างว่าเป็นคนตรง ๆ เพื่อ
หักล้างความไม่มีมารยาทของตัวเองได้ แล้วทำไมการที่จัสมินทำ
แบบนี้แล้วทุกคนถึงไม่คิดว่าเธอเป็นคนใส ๆ น่ารักบ้างเล่า ถ้า
เทียบกันแล้วเธอยังดูไร้พิษภัยกว่าตั้งเยอะ

“ว่า...แย่งจัง อยากรให้อยู่ด้วยน้ำ แต่กลุ่มแยก็ครบแล้ว
เหมือนกันอ่า” ใครบางคนตะโกนตอบ น้ำเสียงเร็งรีนเกินกว่าจะ
บอกได้ว่ารู้สึกแยตามที่พูด คนอื่นที่รู้ความจริงข้อนี้จึงพากัน
หัวเราะ คนประเภทนี้มีอยู่เยอะ สนุกที่ทำให้คนอื่นเป็นดัวตลกใน
สายตาเพื่อน พอเขาไม่พอใจก็บอกแค่เล่นด้วยทำไมต้องคิดมาก
ทั้งที่ความเป็นจริงถ้าคนใดคนหนึ่งเริ่มไม่สนุกมันก็ควรจะหยุด
ไม่ใช่เหรอ จะมาอ้างขำ ๆ เพื่อนกัน แล้วเพื่อนชำตรงไหน
น่ากลัวตรงที่คนอื่นก็มองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเหมือนกัน ไม่มีสัก
คนที่จะคิดจะลุกขึ้นมาพูดว่ามันไม่ใช่เรื่องตลก และคนถูกล้อเองก็
อ่อนแอเกินกว่าจะห้ามปรามเรื่อง(ไม่)ตลกจากปากคนอื่นได้

อีกข้อหนึ่งที่ทำให้เธอตกเป็นเหยื่อด้วยเช่นกัน คือ นิสัย
ชอบออกหน้าอาสาทำทุกอย่างแทนเพื่อน รู้ดีไปหมด ใครจะ

ทำอะไร ที่ไหน เรา รู้ เราช่วยได้ พอให้ทำจริงกลับทำไม่ได้สักอย่าง
ซึ่งข้อนี้แหละที่ทำให้ฉันตระหนักได้ว่าฉันก็ไม่ชอบเธอตรงนี้
เหมือนกัน แต่เข้าใจว่าที่ทำอาจเป็นการเรียกร้องความสนใจรูป
แบบหนึ่ง เธอคงพยายามทำตัวเป็นคนดี ช่วยเหลือเพื่อนเพราะ
หวังว่าเพื่อนจะเห็นค่าเธอขึ้นมาบ้างสักเล็กน้อย แต่ผลที่ได้กลับ
ตรงกันข้าม

แม้พยายามจะตั้งข้อสังเกตว่าจำสมีนทำอะไรกับเพื่อน
แต่สิ่งที่เห็นกลายเป็นเพื่อนทำอะไรกับเธอมากกว่า จากที่ไล่มา
ทั้งหมดไม่ว่าจะเรื่องชื่อ หรือนิสัยแปลก ๆ ของเธอ ฉันยอมรับว่า
อาจมีบ้างที่ไม่ถูกใจ ก็ใครมันจะไปถูกใจทุกคนทุกเรื่องไปได้
ขนาดตัวของเราเองบางครั้งยังทำให้ถูกต้องตามที่เราหวังไม่ได้เลย
แล้วจะไปอะไรมากมายกับชีวิตคนอื่น ฉันนะคิดได้ แต่คนในห้อง
นี่สิทำไม่ถึงคิดไม่ได้ บางทีอาจเพราะฉันฉลาดกว่า แต่ขอโทษ
เถอะ เรื่องการเอาใจเขามาใส่ใจเรา เคารพในความแตกต่าง หรือ
เห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมห้อง เรื่องแค่นี้ใช้นิ้วก้อยคิดยังได้เลย

ยกเว้นว่าเพื่อนใช้นิ้วก้อยคิดจริง ๆ ?!

สุดท้ายฉันก็ไม่รู้หรือกว่าเพื่อนใช้อะไรคิด เปลอ ๆ คง
ไม่ได้คิดด้วยซ้ำ เพราะถ้าคิดเหตุการณ์คงไม่วนมาเกิดซ้ำแล้ว

ซ้ำเล่าแบบที่เป็นอยู่ตอนนี้

“เหลือเพื่อนหนึ่งคนยังไม่มียกกลุ่ม กลุ่มไหนรับเพื่อนเข้ากลุ่มทีลีคะ มีน้ำใจกันหน่อยลูก” คุณครูถามขึ้นเหมือนที่เคยถามมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนเมื่อให้เด็กทำงานกลุ่ม เพื่อนในห้องพากันเงียบกริบ ทั้งครูทั้งเด็กล้วนอึดอัดใจกับสถานการณ์แบบนี้ และคนที่น่าจะรู้สึกอึดอัดใจที่สุดคงหนีไม่พ้นคนที่เป็นต้นเหตุของความเงียบ

จังหวะนั้นทั้งฉันและเพื่อนสนิทต่างหันมองหน้ากัน เพียงแค่สบตาก็รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายคิดอะไรโดยไม่ต้องเสียเวลาพูดให้มากความ ความคิดที่คล้ายกับว่าเราต่างนั่งในหัวใจของกันและกัน แน่หนอนว่าฉันและเพื่อนจะไม่หนีเฉยกับเรื่องนี้อีกต่อไป คงถึงเวลาแล้วที่ฉันต้องพูดเรื่องนี้สักที เรื่องที่ฉันคิดมาตลอดแต่ไม่เคยได้พูดสักครั้ง และจะบอกตรง ๆ เลยว่า...

“กลุ่มเราก็ไม่เอาจ้า”

ไก่แดงแสงชัย

ไก่แดงแสนขยัน

กาลครั้งหนึ่งเกิดขึ้นในคาบเรียนหน้าที่พลเมือง คุณครูให้นักเรียนในห้องจับกลุ่มกันเพื่อทำงานกลุ่ม ไก่แดงเลือกทำงานกลุ่มร่วมกับ หมู แมว และเปิดเพื่อนรัก เธอคิดว่างานกลุ่มครั้งนี้คงไม่ลำบากเหมือนตอนที่คุณครูจับกลุ่มให้ เพราะอย่างน้อยการได้เลือกกลุ่มเองและเป็นกลุ่มที่มีแต่เพื่อนสนิทย่อมคุ้มกว่าทำงานกับเพื่อนนอกกลุ่มอยู่แล้ว อีกทั้งงานครั้งนี้ครูให้เวลาทำถึงสี่สัปดาห์ หากแบ่งงานกันดี ๆ คงทำเสร็จไวและไม่เหนื่อยมาก

แต่...

สัปดาห์แรกผ่านไป ไม่มีใครพูดถึงงาน

สัปดาห์ที่สองผ่านไป ก็ยังไม่มีใครพูดถึงงานอยู่ดี

สัปดาห์ที่สามกำลังจะผ่านไป ไก่แดงนึกขึ้นได้ว่าต้องส่งงานและเหลือเวลาอีกแค่สามวันเท่านั้น ปาฏิหาริย์แห่งเดดไลน์ทำให้ไก่แดงธรรมดาเปลี่ยนเป็นไก่แดงแสนขยันขึ้นมาในพริบตา จะให้อยู่ทำงานดึกทั้งคืนก็ยังไม่ไหว แต่งานมีหลายส่วนที่ต้องทำ ไก่แดงกลัวเสร็จไม่ทันจึงส่งข้อความไปถามเพื่อนว่า “งานกลุ่มมีใครจะช่วยค้นหาข้อมูลบ้างจ๊ะ”

หมูอ่านแล้วรีบส่งข้อความตอบมาทันทีว่า “ฉันไม่ถนัดขอทำส่วนอื่นแล้วกัน”

แล้วแมวก็นำข้อความของหมูลงมาตอบซ้ำว่า “ฉันไม่ถนัด ขอทำส่วนอื่นแล้วกัน”

ส่วนเปิดอ่านข้อความแต่ไม่ตอบ

ไก่แดงไม่ยอมทำเหมือนกัน แต่ไม่รู้จะพูดอย่างไรเพราะเกรงใจเพื่อน กลัวเพื่อนหาว่าเรื่องนิดหน่อยทำไมไม่ทำไปก่อน จึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวค้นหาข้อมูลคนเดียวก็ได้”

แล้วไก่แดงก็หาข้อมูลรายงานเพียงลำพัง โชคดีที่สุวรรณค์

ประธานผู้ช่วยแสนดีอย่างถูกกลิ่นขึ้นมาบนโลก เพียงพิมพ์คำถามลงไป ไม่ว่าจะคำถามจะยากแสนยากแค่ไหนก็ได้ข้อมูลกลับมามากมาย เธอแค่คัดลอกงานมาก็เสร็จเรียบร้อย ส่วนข้อมูลจะผิดจะถูกอย่างไรไม่ต้องสนใจมาก เอาสะดวกเข้าว่าก็พอ โกว์แดงถือคติว่า ‘คนขยันไม่เสียเวลากับเรื่องจุกจิก’

ขั้นต่อไปคือนำข้อมูลมาจัดหน้า สรุปเนื้อหาบางส่วน ตรวจคำผิด และพิมพ์หน้าปก คำนำ สารบัญ โกว์แดงไม่ยอมทำคนเดียว พอวันรุ่งขึ้นพบเพื่อนจึงถามหาคนช่วย

“งานกลุ่มมีใครจะช่วยฉันทำตัวเล่มบ้างจ๊ะ”

หมู่ตอบบ๊ด ๆ ว่า “ฉันไม่ค่อยเนียบ ถ้าทำแล้วเดี๋ยวมีคำผิดเยอะ”

แมวหยุดคิดนิดหน่อยก่อนตอบว่า “ฉันสรุปงานไม่เก่ง ถ้าทำเล่มแล้วเดี๋ยวได้ใจความไม่ครบ”

เปิดถอนหายใจเบื่อหน้าแล้วตอบว่า “ฉันไม่รู้จะพิมพ์งานไหวไหม เดี่ยวฉันพิมพ์ข้างานเสร็จไม่ทันก็มาโทษกันอีก”

โกว์แดงไม่ยอมเสียเวลาเกลี้ยกล่อมเพราะต้องรีบทำตัวเล่มรายงานให้เสร็จ เพื่อนำเนื้อหาไปใส่ในสไลด์นำเสนองานต่อ จึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวฉันทำรูปเล่มคนเดียวก็ได้”

เมื่อทำเล่มรายงานเสร็จ ไก่แดงก็กลับมาถามเพื่อน เหมือนเคยว่า “มีใครจะช่วยฉันทำสไลด์นำเสนองานบ้างจ๊ะ”

หมูดอบไว่ก่อนใครว่า “ฉันไม่ทำนะ ฉันทำสไลด์ไม่สวย”

แมวดีสีหน้าลำบากใจตอบเสียงอึกอักว่า “ฉันไม่แน่ใจ ตอนนี้คอมพิวเตอร์เสีย ไม่รู้ว่าจะซ่อมเสร็จทันไหม”

เปิดเบ้าหน้ารับตบหน้าเสียงทงุดทงิดว่า “ฉันไม่เคยทำมาก่อน แค่เปิดโปรแกรมยังทำไม่เป็นด้วยซ้ำ”

ไก่แดงไม่ว่าอะไร คิดว่าถ้าเพื่อนไม่ทำสไลด์ก็จะยกหน้าที่นำเสนอให้เพื่อนแทน จึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวฉันทำสไลด์นำเสนอคนเดียวก็ได้”

กำหนดส่งงานมาถึง ทุกกลุ่มต้องนำเสนองานในหัวข้อของตัวเองให้เพื่อน ๆ ในห้องฟัง ไก่แดงจึงถามเพื่อนในกลุ่มอีกครั้งว่า “มีใครจะช่วยฉันนำเสนองานบ้างจ๊ะ”

หมูกำลังลอกการบ้านที่ต้องส่งคาบถัดไปรีบตอบทันทีว่า “ฉันไม่พูดได้ไหม ฉันไม่ชอบพูดหน้าห้อง”

แมวนั่งกดโทรศัพท์และตอบว่า “ฉันไม่ได้เป็นคนทำสไลด์ ฉันไม่รู้ข้อมูล”

เปิดหันไปมองไก่แดงแล้วตอบว่า “ฉันไม่ไหว เดี่ยวฉัน

ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

โก๋แดงไม่รู้จะพูดอย่างไรเพราะหมดคำจะพูด จึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไรจะ เดี่ยวฉันนำเสนอคนเดียวก็ได้”

โก๋แดงออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียนคนเดียว ทั้งพูดเนื้อหาและกดสไลด์งาน ถึงจะเป็นคนทำงานชิ้นนี้เองทุกอย่างแต่เนื้อหาของงานค่อนข้างเยอะ โก๋แดงจำได้ไม่หมดจึงทำให้นำเสนอได้ไม่ดีนักและถูกคุณครูหักคะแนนหลายจุด เพื่อนหมู่มั่ว และเปิด บ่นเป็นเสียงเดียวกันว่าเสียดาย ถ้าโก๋แดงจำเนื้อหาได้แม่นยำกว่านี้คงไม่ถูกหักคะแนน

โก๋แดงไม่เคียดแต่ถามเพื่อน ๆ กลับไปว่า “ตกลงงานกลุ่มนี้ต้องใส่ชื่อใครบ้างจ๊ะ”

ทั้งหมู่มั่ว เปิด ตอบเสียงดังพร้อมกันว่า “ฉันจ๊ะ”

โก๋แดงยิ้มแล้วจึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไรจะ เดี่ยวใส่ชื่อฉันคนเดียวก็ได้”

จบ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า
การเลือกเพื่อนเข้ากลุ่มมีความเสี่ยง
โปรดศึกษาเพื่อนร่วมงานก่อนตัดสินใจให้เข้ากลุ่ม

งานหนักขวา

5/9 แบ่งงานให้ลอกด้วย (34)

อ่านแล้ว 30
20:12

โครงการใครจะมีส่วนเนื้อหา

อ่านแล้ว 30
21:01

เขอดีวนี้ทำให้ออกก็ได้

อ่านแล้ว 30
21:01

แต่ตรงค่านำสารบัญยังไม่มี

อ่านแล้ว 29
21:01

ละก็วันนั้นใครทำสรุปส่งมา
ให้ด้วยนี่จะได้ใส่ไว้ให้เลย

อ่านแล้ว 28
22:46

ลงไคร์ฟแล้ววานไปคูให้ด้วย

อ่านแล้ว 28
23:00

อยากให้แก้ตรงไหนไหม

ตอบหน่อยเหอะ!

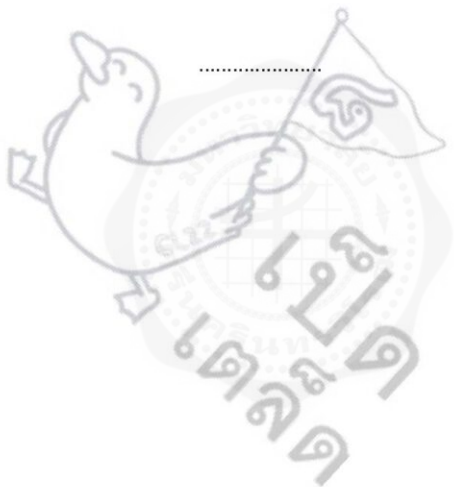
อะไรเอ่ย

“อะไรเอ่ย เวลาพกไม่ได้ใช้ เวลาใช้ไม่ได้พก”

ตึกต่อก...ตึกต่อก

เฉลย

จอยเข้าร้านตัดผม

“ขอทรงสวย ๆ แซ่บ ๆ”

ทรงผมของจอยสวยแซ่บ

ครูเห็นแล้วดำไฟแลบ

ครูไล่ให้จอยไปแก้

“ทรงแย่ ๆ เอาไว้ไม่ได้”

วันรุ่งขึ้นจอยมาทรงเดิม

ครูว่า

“แก้แล้วดีกว่าเดิมแย่ะ”

ทวาทพ่ายแพ้ยของผู้บะ

๕๘ วิธจุ่มกำริบ

ความพ่ายแพ้ของผู้ชนะ

“....ผอ.หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการจัดโต้วาทีในครั้งนี้จะช่วยให้เด็ก ๆ ของเรารู้จักกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือเห็นต่างเสียงของทุกคนล้วนมีค่าเสมอ และโรงเรียนพร้อมที่จะรับฟังและปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้พวกเราทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข จึงขอเปิดการแข่งขันโต้วาทีสร้างสรรค์ประจำปี.....”

วันนี้โรงเรียนจัดการแข่งขันโต้วาทีขึ้นระหว่างคณะสี่เพื่อเป็นคะแนนเก็บสำหรับชิงถ้วยรางวัลด้านวิชาการในงานกีฬาสี่ ซึ่งจัดแข่งทั้งระดับมัธยมต้นและมัธยมปลายด้วยญัตติที่แตกต่างกัน

ออกไป เนื่องจากเป็นรอบแข่งชิงชนะเลิศจึงมีนักเรียนในโรงเรียน และคุณครูมาร่วมดูการแข่งขันมากเป็นพิเศษ โดยจะได้กันในญาติที่ว่า ‘ผมทรงไหนแล้วจะคู่ควรเท่าผมทรงนักเรียน’

“สวัสดีค่ะ ดิฉันนางสาวอารยา ฉลาดดี หัวหน้าฝ่ายค้าน ค่ะ”

มีเสียงปรบมือดังขึ้นหลังจากที่กล่าวแนะนำตัวเสร็จ แม้จะน้อยกว่าเสียงของคนที่แนะนำตัวก่อนหน้าแต่อารยาไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ในขณะที่อีกฝ่ายนั้นได้รับกำลังใจอย่างถล่มทลาย เพราะเป็นคนดังในโรงเรียน คนที่หน้าตาน่ารัก หรือแสบ ๆ หน่อยจะมีรุ่นพี่รุ่นน้องที่รู้จักเยอะ เวลาแข่งขันอะไรย่อมได้รับความสนใจมากกว่าคนอื่นเป็นธรรมดา ส่วนเธอถ้าจะมีคนเชียร์ คงเป็นเพื่อน ๆ ที่หากเทียบสัดส่วนกับนักเรียนที่มาดูแล้วก็นับได้เท่ากับหยิบมือเล็ก ๆ แต่ก็มีบ้างที่เชียร์เพราะอยู่สีเดียวกัน ถึงกระนั้นก็ได้หมายความว่าไม่มีคนรู้จักเธอเสียทีเดียว อารยาแข่งงานวิชาการทั้งภายในภายนอกโรงเรียนมาตลอด ถ้าเป็นในหมู่เพื่อนอาจจะเคยได้ยินชื่อกันมาบ้าง เพียงแต่การได้ยินชื่อเพราะความเก่งมันไม่ติดหูติดตาเท่าหน้าตาสวย ๆ ของคนอื่น

ญาติที่ที่ตั้งขึ้นมาถึงความสนใจของผู้ฟังเป็นพิเศษ เพราะเชื่อมโยงกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนพอดี กระทรวงศึกษาธิการกำหนดแนวทางการปฏิบัติออกมาตั้งแต่ปี 2556 ว่าจะให้เด็กนักเรียนสามารถไว้ผมยาวได้ แต่กลายเป็นว่าโรงเรียนยังให้ไว้ผมสั้นเท่าตั้งหูอยู่ดี และหากชั้นมัธยมปลายอยากไว้ผมยาว ก็ยาวเลยมาจากจุดที่มัดผมได้เพียงแค่เจ็ดนิ้ว ซึ่งความเป็นจริงหากผมยาวแล้วมัดให้เรียบร้อยก็น่าจะพอ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องบังคับว่าให้ยาวเท่านั้นเท่านี้ การตั้งญาตินี้ขึ้นมาจึงเหมือนเป็นการตอกหน้าโรงเรียนต่อคำถามที่เด็กไม่อาจถามเองได้ตรง ๆ และต่อให้ถามตรง ๆ คำตอบที่ได้รับก็มักไม่มีเหตุผลมากพอไปกว่าคำพูดที่ว่า 'ไม่พอใจก็ไปเรียนโรงเรียนอื่นสิ'

อารยามองฝ่ายเสนอแล้วนึกเห็นใจ งานนี้รู้กันอยู่ว่าใครจะชนะ ไม่ใช่เพราะว่าเธอเจนนามกว่า แต่เพราะญาตินี้กำหนดขึ้นมาเพื่อสนับสนุนฝ่ายค้านเห็น ๆ แค่บุคลากรในโรงเรียนที่ออกมาโต้กับเด็กยังตอบด้วยเหตุผลที่สมควรไม่ได้ว่าเพราะอะไรแล้วเด็กที่ไม่ได้เห็นด้วยกับกฎข้อนี้อยู่แล้วจะเอาอะไรมาได้

ถึงจะเห็นใจแต่คงช่วยอะไรไม่ได้ เพราะเธอรู่ว่าชีวิตจริงก็เป็นแบบนี้แหละ แม้มองไม่เห็นด้วยแต่ยังต้องหาข้อดีในข้อเสีย

ออกมาให้ได้ยู่ดี

“...และลำดับต่อไปขอเชิญหัวหน้าฝ่ายเสนอเป็นผู้เปิด ประเด็นในวันนี้ค่ะ”

“ไก่อ่ยามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง เป็นเด็กนักเรียน ก็ต้องไ่ว้ผมทรงนักเรียนสิคะถึงจะเหมาะสมที่สุด...”

‘พูดอะไรอะ ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย’

“ดิฉันขอยืนยัน น้่งยืนยัน นอนยืนยันว่ายังไ่ผมทรงนักเรียน ก็ดีที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามระเบียบและดูเรียบร้อย เมื่อเป็นนักเรียน เราอยู่ในโรงเรียนก็ต้องทำตามกฏสึคะ การตัดผมทรงนักเรียนเป็นการสอนให้เด็กรู้จักทำตามกฏระเบียบ ก่อนที่เด็กจะออกไปเผชิญโลกกว้างในอนาคต ซึ่งยังมีกฏอีก มากมายที่ต้องปฏิบัติตาม เมื่อเราฝึกฝนเด็กไว้ตั้งแต่้วยเรียน นอกจากช่วยปลูกฝังการเคารพกฏระเบียบแล้วยังเป็นการฝึกวินัย ที่ดีอีกด้วย และที่สำคัญการตัดผมทรงนักเรียนก็ดูน่ารักสมวัยดี ออกนะคะ....”

หัวหน้าฝ่ายเสนอพูดไปยึดยาวจนครบสามนาที่ แต่ ประเด็นยังวน ๆ อยู่กับเรื่องระเบียบวินัยไม่เปลี่ยน อารยาพิงแล้ว นึกอยากเบ้าหน้า อีกแล้วสิน่า ยกแต่เหตุผลเดิม ๆ ขึ้นมาอ้าง

เหตุผลแบบนี้เธอหาข้อแก้ต่างไว้ตั้งแต่ตอนได้ยินคุณครูพูดกับนักเรียนในห้องแล้ว รู้ทั้งรู้ว่าเหตุผลมันอ่อนก็ยังคงยกขึ้นมาพูดอีก

“ถ้าไก่อามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง การที่เด็กนักเรียนต้องตัดผมทรงนักเรียนเท่านั้นคงไม่ถูกต้องกับสภานิตินี้เท่าไรนัก เพราะการเสริมแต่งควรออกมาในทางที่เหมาะสมกับคนแต่ละคน ไม่ใช่ตัดเอาออกมาบล็อกเดียวกันหมด ดิฉันเห็นด้วยกับฝ่ายเสนอว่ากฎระเบียบเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตามก็จริง แต่ควรบอกให้ได้ว่าทำไมถึงต้องทำตาม ถ้าไม่ทำตามแล้วจะเกิดผลเสียอย่างไร โดยมีหลักฐานและเหตุผลมาสนับสนุนอย่างชัดเจน หากฝ่ายเสนอบอกว่าการตัดผมทรงนักเรียนถือเป็นการฝืนวินัย ดิฉันถือว่าการฝืนวินัยที่สมควรฝืนที่นิสัยไม่ใช่เส้นผมอีกอย่างตัดผมเท่าตั้งหูเป็นการฝืนวินัยที่ไร้ประโยชน์เพราะมันไม่บ่มเพาะนิสัยใด ๆ ให้ติดตัว ดูตัวอย่างจากคนที่เรียนจบไปแล้วก็ได้ว่ามีสักกี่คนที่ยังไว้ผมทรงนักเรียนอยู่ และการอ้างว่าผมทรงนักเรียนตัดแล้วน่ารัก ดิฉันต้องถามกลับว่าคุณใช้เกณฑ์อะไรในการตัดสิน เพราะความน่ารักของแต่ละคนไม่เหมือนกันนะคะ จะใช้ความชอบส่วนตัวไปตัดสินผู้อื่นไม่ได้ จากที่กล่าวมาจึงเห็น

ได้ชัดว่าการไว้ผมทรงนักเรียนไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด
แน่นอน”

รอบแรกอารยามั่นใจว่าตัวเองทำคะแนนได้ดีเกินคาด
หลังจากนี้เป็นเพื่อนในทีมอีกสองคนที่จะขึ้นได้แล้วปิดท้ายด้วย
เธอกับหัวหน้าฝ่ายเสนออีกรอบ ระหว่างนี้ก็มีหน้าที่ฟังแล้วรอ
ปล่อยของอีกที แต่ช่วงฟังนี้แหละที่ชวนให้คันปากยุบยิบหน้าดู
เพราะจะเถียงก็เถียงไม่ได้ ผากประเด็นให้เพื่อนออกไปพูดก็ไม่
สะใจเท่าพูดเองอีก ยิ่งฟังแต่ละเรื่องที่ยีกฝ่ายยกขึ้นมาเสนอเธอก็
ยิ่งอยากออกไปค้านเองเสียทุกข้อ

“ทรงผมนักเรียนเป็นทรงที่เรียบริ่อย ดูแล่ง่าย ไม่สิ้น
เปลืองเงินทองในการดูแลเส้นผมเหมือนผมทรงอื่น ๆ”

‘ง่ายตรงไหน ตัดผมสั้นแล้วก็ผมกระดก ผมฟู จะรวบก็
ไม่ได้ ก้มที่ผมระหนังกว แล้วการต้องเข้าร้านตัดผมทุกเดือน
เพราะผมยาวเกินกำหนดไม่สิ้นเปลืองเทรว’

“การปล่อยให้นักเรียนไว้ผมตามใจจะทำให้นักเรียนมี
ปัญหาเรื่องเพศ คิดแต่จะทำผมทรงอะไรดีเพื่อให้ประทับใจเพศ
ตรงข้าม ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนตามมา
ได้”

‘แล้วที่ไว้ผมเท่าตั้งทู่อยู่ปัจจุบันไม่มีปัญหาที่เลยงั้นสิ’

“ทรงผมนักเรียนแสดงถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทยและ
ง่ายต่อการระบุตัวตนเวลาเด็กหนีเรียน”

‘นี่มันป๊ออะไรแล้ว ถ้าชอบเอกลักษณ์ไทยมากทำไมไม่ไว้
ทรงจุก แกละ โกะ เปียต้อไปเสียเลยละ อีกอย่างการระบุตัวตนก็
มีได้ตั้งหลายวิธี เดี่ยวนี้โรงเรียนส่งข้อความหาผู้ปกครองตลอด
เวลาที่เด็กขาดเรียนไม่ใช่หรอ แค่นี้ก็ใช้ระบุได้แล้วว่าเด็กมาเรียน
หรือหนีเรียน มาบอกว่าไว้ผมเพื่อระบุตัวตนทำเหมือนว่านักเรียน
ทำผิดอะไรร้ายแรงจนต้องมีเครื่องหมายให้เห็นเด่นชัดเวลาไม่อยู่
ในโรงเรียนงั้นแหละ’

“โรงเรียนเป็นสถานที่ราชการการไว้ผมทรงนักเรียน
แสดงออกถึงการเคารพสถานที่และเคารพตัวเองด้วย”

‘ถ้าจะเอาตรรกะนี้จริง ๆ คนที่มาติดต้ออะไรที่โรงเรียน
ก็ต้องตัดผมตั้งหรือว่าไถรงทรงกันหมดทุกคนสิ ถ้านักเรียน
ตัดผมเพื่อแสดงความเคารพแล้วคุณครูที่ไม่ได้ตัดทรงนักเรียน
แสดงว่าเคารพหรือเปล่า ส่วนที่บอกว่าเคารพตัวเองหมายถึงอะไร
ถ้าการทำตามระเบียบที่ไม่มีเหตุผลและไม่ก่อประโยชน์ใด ๆ
หมายถึงการเคารพตัวเอง งั้นขอไม่เคารพก็ได้’

การแข่งขันโต้วาทีครั้งนี้อารยาเดินลงจากเวทีอย่างผู้ชนะ และได้รับเสียงตบมือถล่มทลาย คนที่ดูจะปลื้มเธอมากกว่าใครคงหนีไม่พ้นคุณครูหมวดภาษาไทยที่เป็นกรรมการตัดสินการแข่งขัน

“อารยาเธอเก่งมาก พุดจาจะฉานเก็บได้ครบทุกประเด็น แล้วก็ตอบเป็นเหตุเป็นผลดี ครูให้คะแนนเธอเยอะสุดเลย เนี่ยผอ. ท่านยังบอกเลยว่าเธอเก่ง ใช่ไหมคะท่าน”

“ใช่ ๆ เก่งมาก ๆ ฟังหนูได้จบสงสัยผอ. ต้องยกเลิกทรงผมนักเรียนแล้วมั้งคราวนี้” ท่านผู้อำนวยการพูดเสริมและอารยาได้แต่ยิ้มรับ ยกมือไหว้ขอบคุณคำชม ทั้งที่ในใจไม่ได้รู้สึกขอบคุณตามที่พูดสักเท่าไร คิดแต่ว่าเลิกไปเถอะกฎไร้สาระแบบนี้

‘เฮอะละ จบเกมเสียที จะได้รู้กันไปว่ากฎที่ตั้งมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย เธอเชื่อว่าหลังจากนี้นักเรียนที่มาฟังเธอโต้วาทีเมื่อครูจะสามารถใช้เหตุแย้งคุณครูกลับได้ในกรณีที่ไม่โดนเรียกตัดผม’

‘ขออวสานยุคผมตั้งและผมยาวห้ามเกิดเจ็ดนิ้ว’

เข้าวันรุ่งขึ้น....

อารยา ฉลาดดี ถูกฝ่ายปกครองตัดผม

ไม้บรรทัดงอ

ใคร ๆ ก็รู้ว่าโทษของการส่งงานแปลคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของคุณครูเอ็นตาไม่ทันคือการตัดคำศัพท์พวกนั้นอีกครั้ง แต่เป็นการตัดคำละคำสับสน...

แน่นอนว่าไม่มีใครอยากเสียเวลาไปกับการเขียนอะไรซ้ำ ๆ ให้เมื่อยมือ ทุกคนอยากส่งให้ทันเวลาอยู่แล้ว การบ้านที่ได้ก็ไม่ยาก แค่เขียนศัพท์สับสน หรือคำอ่านและคำแปล ทำไม่ถึงสับสนที่ก็เสร็จ แต่ความยากต้นเหตุที่ต้องส่งให้ทันก่อนเวลาเจ็ดโมงครึ่งตัวของตัวเองเท่านั้น ห้ามฝากเพื่อนส่ง เพราะคุณครูอยากส่งเสริมให้นักเรียนไม่มาเรียนสาย จากการบ้านง่าย ๆ ก็กลายเป็นการบ้านปราบเซียนขึ้นมาทันที ทั้งหน้าเก่าหน้าใหม่

หมุนเวียนกันไปไม่ซ้ำ แม้กระทั่งเด็กที่ติดใจส่งงานก็ยิ่งพลาดส่งไม่ทันมาแล้ว ทั้งห้องจึงมีคนส่งงานทันทุกครั้งเพื่อชิงสิบเอ็ดคนเท่านั้น

แต่วันนี้เหลือแค่สิบคน

ขวัญใจมาสา...

"ใครมาส่งงานไม่ทันนี่ขึ้น" คุณครูเฝ้าตาดามพลาจกวาดสายตามองทั่วห้องแล้วหลุดอยู่ที่ขวัญใจครูหนึ่ง ตอนแรกขวัญใจคิดว่าครูมองเฉย ๆ เพราะคงแปลกใจที่มีเธอรวมอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย ไม่ก็มองเพราะมีตพวงที่เด็กตั้งใจเรียนส่งงานตรงเวลาตลอดเริ่มกล่าเป็นเด็กเพลวไหล

ถึงเพื่อนพลาจ ๆ คนจะไม่ชอบคุณครูเฝ้าตาเพราะกฎที่คุณครูตั้ง แต่ขวัญใจรู้สึกตรงกันข้าม เพราะเข้าใจเจตนาของการให้มาส่งงานเช้า และคุณครูก็สอนภาษาอังกฤษสนุก เรื่องยากที่เรียนเข้ามาแล้วตั้งแต่มีอ้อมต้นแต่ไม่เคยเข้าใจก็สามารถสรุปให้เข้าใจได้ในเวลาสั้น ๆ ตั้งแต่ได้เรียนกับคุณครู ขวัญใจไม่ต้องไป

เดือนพิเศษอีกเลข อีกอย่าง
ที่ทำให้หัวใจปลื้มศุขศร
เย็นตาหนักหนา คือความ
ตรงเผงเป็นไม้บรรทัดของ

ศรนี้แหละ มีลึกลับว่าสามมิต ไม่มาเลือกที่รักมักที่ชัง พอไม่มีคำว่า
'ถูกรัก' เด็กทุกคนก็เท่าเทียมกันหมด

แม้จะมีลึกลับครั้งแรกแต่หัวใจเข้าใจดีว่ากฎอันนี้ก็ต้องเป็น
กฎ และเธอก็พร้อมจะช่วยเหลือทุกคนเต็มที่ เพื่อให้ศุขศรเย็นตาเห็นว่า
เธอรู้สึกมิตกับเรื่องนี้และต้องการแก้ไขจริงๆ หัวใจถึงขนาด
ซื้อสมุดมาคัดคำศัพท์ที่ไปก่อนล่วงหน้าแล้วถึงห้าสิบคำ และตั้งใจ
ว่าคาบว่างจะคัดเพิ่มอีกคงเสร็จทันหรือมั่งหรือมั่งนี่เข้า แต่
เหตุการณ์กลับไม่เป็นไปตามที่คาด

"ครั้งนี้ศรจะออกโทษให้ก่อนละกันนะ" ศุขศรเย็นตาพูด
ขึ้นเรียบ ๆ แต่เสียงคนในห้องซื่อซื่อขึ้นมาด้วยความแปลกใจจนเมื่อ
ถูกศาสตราจารย์ถามมองกวาดไปทั่วห้องนั้นแหละ ถึงได้กลับมาหนึ่ง
เงื่อบกริบได้ตั้งเดิม

"คนตาทำความมิตครั้งแรกก็ควรได้รับการออกเว้น ศรดู
ออกกว่าเด็กคนอื่นตั้งใจมาส่งหรือมาสาธิต ยิ่งพวกชอบทำมิต

ข้า ๆ ชาก ๆ ไม่รู้จักแก๊วนี้ อ่า คิดนะว่าครึ่งหน้าจะปล่อไป
ง่าอ ๆ..." แล้วคุณครูก็พูดเรื่องเด็กไม่ตีกับเด็กที่ชอบทำตัว มี
ปัญหาไปเกือบหมดคาบ คนไหนต้องต่างชอบใจเพราะไม่ต้องเรียน
หนังสือ แดงขอหมดคาบเพื่อนที่ไม่ต้องคัดศัพท์หรืออ้อคำรับข้า
มาขอขอบคุณขวัญใจอกใหญ่ ทุกคนเชื่อว่าเป็นเพราะขวัญใจ เพราะ
นอกจากเธอในกลุ่มที่อื่นที่ไม่มีใครอีกแล้วที่เพิ่งขาดส่งการบ้าน
เข้าเป็นครั้งแรก และยังเป็นเด็กที่เพื่อน ๆ สงคามเห็นว่า
ดีอ้อบร้อและไม่ตีสมกับที่คุณครูเอ็นดูพูดถึงมากที่สุด

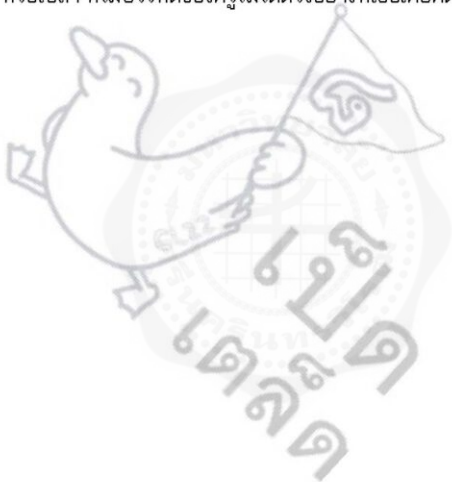
ตัวขวัญใจไม่ได้สนใจกับคำชมพวกนั้นเท่าไร เพราะคิด
ว่างจริง ๆ แล้วตัวเองก็ไม่ได้ดีอะไรมากมาย ก็มีดีบ้างแสบบ้าง
เหมือนคนอื่น เพียงแต่เป็นคนดีอ้อ ๆ และซื่อตรงใจเกินไป ใคร
ให้ทำอะไรก็ทำเพื่อ นิ่งพากันอ้ออ่งว่าเป็นคนดีของห้อง

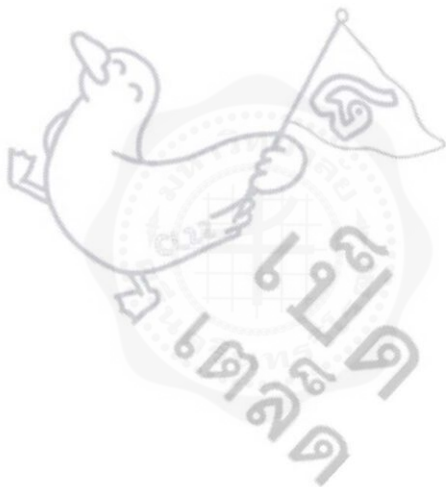
"...ตัวก็ต้องเป็นคนดีแบบขวัญใจไว้ต่อก่อน ถ้าเป็นไม่
ดีก็อ่าหวังเลขว่าคุณครูเอ็นดูจะอ้อมลตโทษให้ กฎมันมีไว้ผ่อนผัน
สำหรับคนดีเท่านั้นอ้อ"

แม่เพื่อนจะ พูดตัวอ้อน้ำเสื่อ
ปกติไม่ได้มีจดณา ประชด ออจะพูด
เล่นชวนอ้อเสื่อตัวอ้อ แต่คำพูดที่ว่า

กลับแทงใจดำเธอเต็ม ๆ เพราะถึงขวัญใจจะดีใจที่ไม่ต้องคัดค้านท์
อีกสี่ร้อยห้าสิบคำที่เหลือ และดีใจที่การเป็นเด็กดีมาตลอดไม่ใช่
เรื่องสูญเปล่า แต่ในความดีใจ ขวัญใจตอบไม่ได้ว่าตัวเองผิดหวัง
หรือเปล่า ที่ไม่บรรทัดของครูไม่ได้ตรงอย่างที่เธอเคยคิดเอาไว้...

เก้าอี้ดนตรี

แก้อีตดนตรี

เด็ก ๆ มีเกมประจำที่เล่นกันตั้งแต่วัยเรียน โตขึ้นมาก็เล่นกันต่อไปเรื่อย ๆ ด้วยระดับที่ยากและกดดันมากขึ้น แม้ไม่ชอบร่วมเล่น แต่ชีวิตจะบังคับให้ทุกคนต้องเป็นหนึ่งในผู้เล่นเสมอ เกมที่ว่านั้นก็คือ

‘แก้อีตดนตรี’

ทุกคนผ่านการเล่นแก้อีตดนตรีมาแล้วตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อย เกมนี้หนทางการที่พาคณะเดินรอบแก้อีตรอบแล้วรอบเล่าไปพร้อมเสียงดนตรี ตื่นเต้นกับการแย่งยื้อแก้อีตตัวสุดท้ายเพื่อที่จะได้เป็นผู้ชนะ ทว่าพอสิ้นวัยไร้เดียงสา แก้อีตดนตรีกลับไม่ใช่เกมแบบเดิมที่เคยเล่นอีกต่อไป แม้ยังเล่นร่วมกับเพื่อน ๆ

เหมือนเดิม แต่จุดประสงค์ของการเล่นเปลี่ยนไปมาก และยิ่งอยู่ในสังคมโรงเรียนก็ยิ่งต้องเล่นบ่อยขึ้น

บางครั้งก็เล่นกันเป็นกลุ่มเล็ก บางครั้งก็เล่นร่วมกันทั้งห้อง กติกาไม่ยากอะไรเพียงแค่มีนั่งหรือแค่มิตัวตนในวงสนทนาทุกคนก็สามารถร่วมเล่นเกมได้เสมอ

บทเพลงที่ใช้ร้องในการเล่นเก๋าคือดนตรีชนิดนี้ต่างจากเพลงปกติที่เคยใช้ร้องเล่นกันอย่างสิ้นเชิง ไม่ต้องมีทำนองหรือดนตรีประกอบ เพียงแค่เราพูดถึงใครสักคนที่ไม่ได้อยู่ในวงสนทนา เรื่องของเขาและคำวิพากษ์วิจารณ์ของเราจะกลายเป็นบทเพลงให้ทุกคนร่วมร้องเล่นกันขึ้นมาทันที ซึ่งแต่ละบทเพลงล้วนแสดงตัวตนของผู้ร้องได้อย่างชัดเจน ดังตัวอย่างเพลงต่อไปนี้

เพลงแสนเศร้า

เพลงประเภทนี้เรามักพูดถึงใครสักคนที่กำลังประสบปัญหาชีวิตด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และต้องปิดท้ายด้วยการเปรียบเทียบกับชีวิตตัวเองว่าเราโชคดีแค่ไหนที่ไม่ได้เป็นแบบเขา

ตัวอย่าง

“ก็พ่อมันไม่ชอบชุด น่าเห็นใจนะ คนเราเนาะถ้าที่บ้านไม่ใช่คอมพิวเตอร์โซน ไม่ใช่ที่ที่เราจะเป็นตัวของเราได้มากที่สุด แล้วมันจะมีที่ไหนอีก โชคดีนะที่ครอบครัวเราไม่เป็นแบบนี้”

เพลงสำหรับสรรเสริญ(ในทางลบ)

เพลงนี้เป็นเพลงที่เราเล่นกันบ่อย เพราะการพูดข้อเสียของคนอื่นนั้นพูดได้ง่ายกว่าข้อดี ทั้งยังแทรกมุกตลกให้เป็นเรื่องขำขันได้อีกด้วย

ตัวอย่าง

“ไอ้เซียวนี่มันเซียวสมฉายาจริง ตัวไม่ทันถึงกลิ่นเซียวโชยมาก่อนเลย แล้วยังมีหน้าไปว่าไอ้เปรี๊ยะมันอีก คู่สร้างคู่สมกันแท้ ๆ แคนึกก็ชวนกันชมคอแล้วเหี้ย”

เพลงเพื่อคนอื่น

มักมีเนื้อหาแสดงออกถึงความทุกข์ร้อนกับเรื่องของผู้อื่นหรือเก็บเอาเรื่องของคนอื่นมาเป็นปัญหาในชีวิตทั้งที่เจ้าของเรื่องอาจไม่เดือดร้อนกับเรื่องนั้น แต่ เรา-เดือด-ร้อน!

ตัวอย่าง

“คิดดูนะว่าชื่อจัสมีนมันเข้ากับหน้าปะ คิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงดิสเนย์หรือไง ถ้าเป็นฉันไม่กล้าเปลี่ยนหรอก ชื่อมะลิเหมือนเดิมดีกว่า เป็นน้องจัสมีนให้คนล้อว่าแหม่มกะป๊ายคนอื่นตายเลย”

เพลงที่ใช้เรียกความเป็นธรรมให้กับตัวเอง

หากเรากำลังตกเป็นตัวร้ายในชีวิตประจำวันขึ้นมา เพลงนี้จึงเหมาะอย่างยิ่งในการกู่สถานการณ์ให้เราไม่ใช่คนผิดอีกต่อไป

ตัวอย่าง

“งานกลุ่มไม่ใช่ฉันไม่ช่วยนะ แต่เล่นเอาไปทำเองคนเดียวหมด พอเราถามบอกไม่เป็นไรใกล้จะเสร็จแล้ว แล้วก็ไปโพสต์ดราม่าบอกว่าเพื่อนไม่ช่วยจ้า ข่าแห่งลี้จะ คนแบบนี้ก็มีด้วย”

เพลงสำหรับร้องทุกซ์

ใช้สำหรับร้องเรียนความบกพร่องของระบบในโรงเรียน

เรื่องใหญ่ ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากความผิดพลาดของคนมีอำนาจที่เรา
ไม่อาจร้องเรียนโดยตรงหรือแก้ไขอะไรได้ และเป็นปัญหาในการ
ใช้ชีวิตภายในโรงเรียนอย่างมาก เช่น เมื่อครูสอนเกินเวลาในช่วง
พักเที่ยง เป็นต้น

ตัวอย่าง

“ลงไปโรงอาหารข้าวก็หมด พอไปสั่งจากข้างโรงเรียน
โดนครูต่าอีก คิดดูสิ ปล่อยกซ์ซ่า พอข้าวหมดแล้วใครช่วย เดี่ยว
ปิดตอนหญ้าในสนามกินเสียเลย”

และยังมีอีกมากมายหลายเพลง ตามแต่ที่ผู้ร่วมวง
สนทนาต้องการพูดถึง

ความสนุกของเกมนี้ คือ เมื่อได้ก็ตามที่คุณลูกออกจาก
วง ด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามแต่ บทเพลงในรอบต่อไปที่
ใช้บรรเลงจะกล่าวถึงคุณเสมอ

ปกติแล้วเกมนี้เล่นได้โดยไม่ต้องฟังอุปกรณ์ใด ๆ แต่
ปัจจุบันมีการใช้เครื่องมือสื่อสารมาช่วยในการเล่นมากขึ้น ถ้าชอบ
ความเป็นส่วนตัวก็จะร่วมร้องบทเพลงในกลุ่มแชทลับ หรือถ้าชอบ
เปิดเผยจะเล่นผ่านสื่อโซเชียลอื่น แล้วให้เพื่อนที่ติดตามเข้ามาร่วม

ร้องเพลงต่อกันยาว ๆ ก็ได้

หลายคนชอบการเล่นแบบหลัง เพราะบทเพลงถูกส่งต่อ
ได้รวดเร็วทันใจ คุณไม่ต้องรู้จักที่มาหรือบุคคลที่ถูกกล่าวถึง
ในบทเพลงนั้น ๆ ด้วยซ้ำ แค่คิดว่าอยากร่วมเล่นก็เล่นได้เลย
และการเล่นผ่านโซเชียลเสียงการปะทะได้ดีในระดับหนึ่ง (หรือใน
อีกกรณีคือจุดการปะทะได้ดีเป็นอันดับหนึ่งเช่นกัน)

ลองนึกย้อนดูสิว่าในหนึ่งวันคุณเล่นเกมนี้ไปกี่ครั้ง
และมีกี่ครั้งที่คุณพยายามอยู่เป็นคนสุดท้ายเพื่อที่จะได้
เป็นผู้ชนะ

แต่พึงระลึกไว้เถิดว่า ‘คุณไม่มีวันชนะ’ ต่อให้อยู่จนถึง
คนสุดท้าย ก็ไม่ได้หมายความว่าชนะเสมอไป เพราะระหว่างที่
คุณกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน ใครบางคนอาจลุกออกไปเพื่อ
ตั้งเกมใหม่และร้องเล่นเพลงถึงคุณอยู่ก็เป็นได้

ความลับ

ความรับผิดชอบ

ห้องใต้ก็เลี้ยงได้จ้า

ค่านม

ค่านม

ค่ายา

ค่าเรียน

ใครจ่าย

ใครเลี้ยง!!

ใครจ่าย

ค่าหมอ

ค่าทำอาหาร

ค่าของใช้

สอบตามที่เรียน

“ข้อสอบก็ออกตามที่ครูสอนในคาบนั้นแหละ”

สิ่งที่ครูสอน

- ประวัติชีวิตของครูตั้งแต่วัยเด็กจนปัจจุบัน
- ชีวิตสุขสบายของลูกสาวและลูกชายที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ
- วิศวกรรมของเจ้าแค้นสัตว์เลี้ยงตัวโปรด
- แนะนำคอร์สเรียนพิเศษราคาเป็นก้านอง
- ละครหลังข่าวเรื่อง 'เมียริษยา'

ฯลฯ

วันสอบ

การกระทำใดมีผลทำให้การศึกษา
ประวัติศาสตร์มีข้อบกพร่องมากที่สุด?!

คัมภีร์บรรพบุรุษพระธรรมคำสอนทั้ง
ปวงของพระพุทธศาสนาเรียกว่า

๖ เวียง ๖ คลิ่ง ๖ ๕ ๖

อักษรภาพที่ชาวอูธิบต์
โบราณประดิษฐ์ขึ้นคือ

??? กบฏวงหลวงเกิดชนรฐบาลใด
สมัยรัชกาลใดทำ
การค้ากับจีนมากที่สุด

ขบวนการเสรีไทยตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์
ใด?

กวีเอกในสมัยรัชกาล
ข้อใดกล่าวถึงตำแหน่งวังหน้าได้ถูกต้องที่สุด

ที่หนึ่งคือใคร อธิบายยุคปฏิวัติเกษตรกรรม
มาพอสังเขป ? พฤษภามิฬ

กรมใดมีหน้าที่ดูแลกิจการ
การค้ากับจีน

และชาติตะวันตก
ฝ่ายเอเชียบูรพา !!! รัฐบาลชุดใดที่เรียกว่า
คือ การทำมัมมี ประชาธิปไตยครึ่งใบ

และชาติตะวันตก
??? ฝ่ายอักษะ จงเขียนชื่อเต็มของกรุงเทพมหานคร
ทำการไม่สำเร็จ ฝรั่งเศส

จอมพล ป. พิบูลสงคราม!
ในสมัยรัตนโกสินทร์คนต้นผู้ประกอบ
อาชีพเก็บธนก เก็บไข่เต่า

เหตุการณ์กบฏของ เจ้าภาษี นายอกรทำหน้าที่อะไร
เจ้าอนุวงศ์ ทำให้ ทรัพย์สินที่ริบเป็น
ของหลวงเรียกว่าอะไร

เกิดวีรกรรมของวีรชนใด
??? หลักฐานชั้นต้นคือ

ลูกไม่ยอมเรียนหมอ จะพูดกับลูกยังไงดีคะ

เมื่อวานลูกสาวคนเล็กร้องไห้บอกว่าจะไม่เรียนหมอ จะพูดยังไงก็ไม่ยอมทำเฉย

ลูกอ้างว่าสอบติดไปก็เรียนไม่ไหว

แต่เราคิดว่าลูกเรียนได้ เพราะเป็นเด็กฉลาด เรียนวิทย์ - คณิต เกรตไม่เคยต่ำกว่า 3.9 เลย

เราลองถามว่าถ้าไม่เรียนหมอแล้วจะเรียนอะไร แกบอกอยากเรียนด้านศิลปะ

พอได้ยินแล้วเราไม่เห็นด้วยเลยคะ กลุ้มใจมาก เพราะเรียนหมอจบไปอนาคตมั่นคงกว่าอยู่แล้ว ถ้าอยากวาดรูปไปวาดเอาตอวาง ๆ ก็ได้ ลูกคนโตเราก็เรียนหมอนะคะ

คนเป็นแม่ก็อยากวางรากฐานที่ดีให้ลูก อะไรที่เราเห็นว่าดีที่สุดก็อยากมอบให้แก่ เราอยากให้ลูกรู้ว่าเราหวังดีไม่ใช่บังคับ เราควรพูดกับลูกยังไงดีคะ

ความคิดเห็นที่ 21

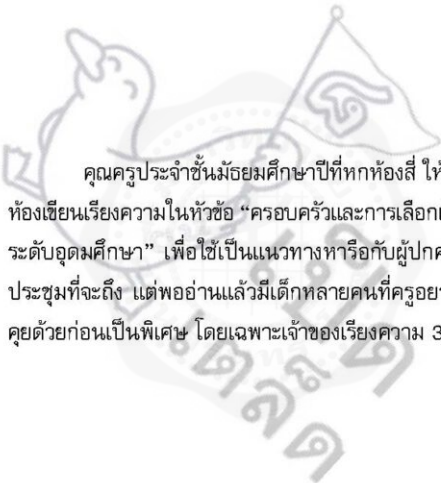
ถ้าน้องเค้าไม่เรียน คุณแม่ก็ไปเรียนแทนเลยคะ
ถือว่าเรียนแก่ๆ ให้เด็กมันดู

525 ✦ สมาชิกหมายเลข 58339

รวมเรียงความ

คุณครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกห้องสี่ ให้เด็ก ๆ ในห้องเขียนเรียงความในหัวข้อ “ครอบครัวและการเลือกเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา” เพื่อใช้เป็นแนวทางหารือกับผู้ปกครองในวันประชุมที่จะถึง แต่พออ่านแล้วมีเด็กหลายคนที่คุณครูอยากเรียกมาคุยด้วยก่อนเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเจ้าของเรียงความ 3 เรื่องนี้

ความหวังดีของครอบครัว

หนูเชื่อว่าครอบครัวที่รักและความหวังดีของครอบครัวเป็นส่วนสำคัญที่คอยปกป้องชีวิตหนูให้มีความสุข แต่พอมีโอกาสได้เริ่มเลือกเส้นทางชีวิตของตัวเอง หนูก็พบทันทีว่าความหวังดีที่พ่อแม่พูดถึงนั้น บางทีก็เป็นแค่ความคาดหวังที่หนูไม่ต้องการเสียเลย

หนูเกิดเป็นลูกคนเดียวของครอบครัวเศรษฐีกุล ตั้งแต่เด็กจนโตพ่อแม่ต้องทำงานหาเงินจึงไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่ด้วยกันเท่าไร เวลาว่างหนูเลยชอบอ่านหนังสือไม่กี่คู่มือ แล้วก็เล่นกับน้องแมวชื่อน้อง "ขนมถ้วย" หนูชอบขนมถ้วยเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวด้วยเหมือนกัน วันทีจริง...ถ้ามีพี่น้องหลาย ๆ คนแบบเพื่อนสนิทของหนูก็คงดี จะได้ไม่ต้องเหงา มีอะไรก็ปรึกษาพวกพี่ ๆ ได้ เพื่อนบอกว่ามีพี่น้องมาก ๆ แล้วจะดีกันเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่หนูว่ามีคนให้ตักกันบ้าง ทะเลาะกันบ้างก็เป็นสีสันชีวิตดีนะคะ อยู่คนเดียวมันเหงามาก ๆ เลย เวลามีปัญหาที่ไม่รู้จะหันไปคุยกับใครที่พอจะรับฟังเราได้ จะให้บอกเพื่อนก็ไม่เหมือนคนในครอบครัว อีกอย่างเพื่อนชอบบอกว่าหนูทำตัวเหมือนเด็ก ๆ หนูเลยคิดว่าถ้าตัวเองมีน้องสักคนหนูคงรู้สึกตัว

ใหญ่ขึ้นมากพอที่จะปกป้องและเป็นตัวอย่างที่ดีให้น้องของหนูได้ หรือถ้าหนูมีพี่สักคน หนูก็จะมีวิธีมีส่วนตัวมากคอยปกป้องหนูเวลาที่รู้สึกแย่มาก ๆ การที่หนูเป็นลูกคนเดียวพ่อแม่ก็คาดหวังกับหนูมากเสียเหลือเกิน หนูเข้าใจนะคะ ก็พ่อแม่มีแค่หนูคนเดียว ถ้าไม่หวังกับหนูแล้วจะไปหวังกับใคร และได้ความคาดหวังนี้แหละค่ะที่ทำให้อดอัดแทบแย หนูไม่ได้อยากทำให้พ่อแม่ผิดหวัง แต่ก็อยากจะทำอะไรตามที่ตัวเองต้องการบ้าง เช่น เรื่องเรียนต่อที่พ่อแม่อยากให้เรียนนิติ แต่หนูอยากเรียนเศรษฐศาสตร์มากกว่า ตอนคุยกันพ่อแม่บอกว่าไม่ห้ามหรือจะเรียนอะไรก็ได้ แต่พูดรอกหูเข้าเส้นว่าทำไมไม่เรียนตามที่พ่อแม่บอก แต่อ่านาคติได้ก้าวหน้าไปเป็นอัยการหรือผู้พิพากษาให้คนนับถือ หนูจะดี้อแห่งต่อไปก็เหนื่อยกับคำพูดทำนองว่าไม่เห็นความหวังดีของพ่อแม่บ้างละ ไม่รู้จักนึกถึงอนาคตบ้างละ เหนื่อยจริง ๆ ค่ะ

ที่เขียนมานั้นหนูไม่อยากบอกเลยว่าครอบครัวเป็น ปัญหาต่อการเลือกเรียนต่อของหนู เพราะหนูก็รู้ว่าทุกคนหวังดี แต่อาจจะหวังมากเกินไปบ้างนิดหน่อย ถ้าพ่อแม่ให้หนูเรียนในสิ่งที่หนูชอบเหมือนเพื่อนคนอื่นบ้างก็คงดีไม่น้อยนะคะ

นางสาวแพรวา เศรษฐีกุล ม.6/4

เป็นลูกม่อมรู้สึกได้ มาจตริงการเกิดมาเป็นลูกคนเดิมอาจจะ
ดึกดำมีที่ห้องนหลายคน ไม่ใช่ดำบรรดาที่ห้องของฉันไม่ดิหะตะ
แต่ดักมหลาย ๆ ห้องรวมกันแล้ว ฉันดำสมมีน็ดนหามีลูกเก่า
ที่ตกเองดูแล้วใจจะดึกดำ ถ้าคิดมีเอะ ๆ แล้วดูแล้วเองไม่เอด
หรือดูได้แมมมาด ๆ เกิน ๆ ก็ไม่ดครมี

ส่นหเืองหีมหน่อฉันหมากหีมหมปรัชญาตะ ส่นหม่ม
อมภาให้หีมหมมอ แต่ดงมีแต่สองหมมเท่านั้นที่ฉันจะหีมหนีได้
แม่ได้ก็ คือ หนึ่ง หมมอดู และสอง หมมอล้ำ หมมหนีดงเป็นหนีได้
ได้แน่ ซึ่งแม่ก็ไม่สนใจอยู่แล้วตะ ปัญหาคอนนี้คือต้องลุ่นดำ
ตะแหนจะถึงใหม่ และถ้าตะแหนถึงจะหีมหรอดหนีอเปล่าเพราะ
แม่หมอดำอาจจะส่งหีมหนีได้ไม่เต็มทีให้กูหีมนและกังานเสหิม
ไปดักม แต่คิดก็รู้สึกดำใจอนหาดตดงต้องใจใตให้แและกนเหนือม
ให้มากกดดำเพื่อน ๆ อีกนหลายคน เข้าใจดำดำต้นกุนธิจิตต่าง
กันก็ตอนนี้แหละตะ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสำหรับฉันดรอมนตรักก็ไม่ใช้
ปัญหาในการหีมหน่อหรือกตะ แต่ดรอมนตรักที่ไม่พร้อมต่างหาก
ที่สร้างปัญหาในการหีมหน่อของลูก

นางสาวกัลมา จันทร์วี ม.๖/๔

ครอบครัวของผม

ตั้งแต่เล็กจนโตเราอยู่กับครอบครัวสิบปีในสวนใหญ่
พื้นฐานการคิด การตัดสินใจจึงมักมาจากการเลี้ยงดูของ
ครอบครัวเสมอ การเลือกเรียนต่อของผมในอนาคตก็มาจาก
ครอบครัวเช่นกัน

ผมเป็นลูกชายคนเล็กและคนเดียวของบ้าน มีพี่สาวอีก
สองคนแต่ทั้งคู่อายุห่างกับผมหลายปีมาก พี่คนรองแต่งงานไป
แล้วและมีลูกชายหนึ่งคน ส่วนพี่คนโตทำงานและย้ายออกไปอยู่
ข้างนอกแต่กลับมามีบ้านทุกวันเสาร์อาทิตย์ ผมสนิทกับพี่สาว
มาก ๆ เพราะว่าพี่ชอบดูแลเรื่องต่าง ๆ ให้ผม พี่บอกว่าทุก
อย่างในชีวิตผมพี่จะจัดการเองแทนพ่อแม่ เพราะว่าพวกท่านแก่
มากแล้ว มีอะไรให้บอกพี่ได้เสมอ เวลาปรึกษาเรื่องเรียนพี่ไม่
เคยบังคับว่าต้องเรียนอะไร พี่เข้าใจและยอมให้ผมทำในสิ่งที่รัก
และถนัด อาจเป็นเพราะสมัยพี่เรียนพี่ไม่ได้เลือกเรียนตามที่ตัว
เองอยากเรียนก็เป็นได้

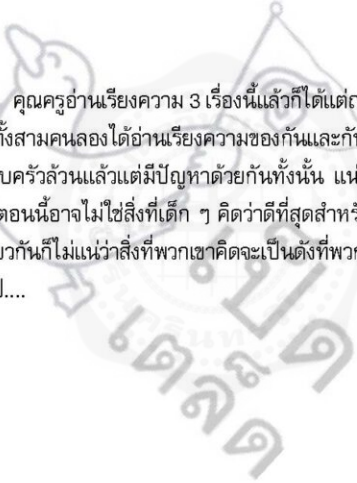
ผมก็รักพี่และครับ แต่ผมไม่อยากเป็นลูกของพี่ ผม
ยังอยากเป็นลูกของพ่อกับแม่มากกว่า ผมอยากทำอะไรสักอย่าง

ให้ทั้งคู่ภูมิใจบ้าง แต่ดูแล้วไม่เห็นพวกท่านจะสนใจอะไรเลย พอเรียนเก่งก็บอกว่าไม่ต้องตั้งใจเรียนมากก็ได้ดีบวกระบาย พอเกรดตกก็ว่าไม่เป็นไรหรอกแต่อย่าได้กินไฉนก็พอ คล้ายว่าพวกเขาไม่ได้คาดหวังอะไรกับผมเลย เป็นแบบหึเลย ไม่รู้ว่าตัวเองมีคุณค่าอะไรบ้าง แต่ผมไม่ได้เตร้านาตรงรุ่นร้องไห้หะครับจริง ๆ แล้วผมว่าครอบครัวผมก็ดูไม่ได้มีปัญหาหนักเท่าเพื่อนคนอื่น และตัวผมเองไม่ได้มีปัญหาเช่นกัน เพียงแต่แค่คิดว่าชีวิตมันเฉื่อย ๆ เท่านั้นเอง มีอะไรให้เรียนก็เรียน ๆ ไป ตอนนี้จึงยังไม่รู้ว่าจะเรียนอะไรต่อดี

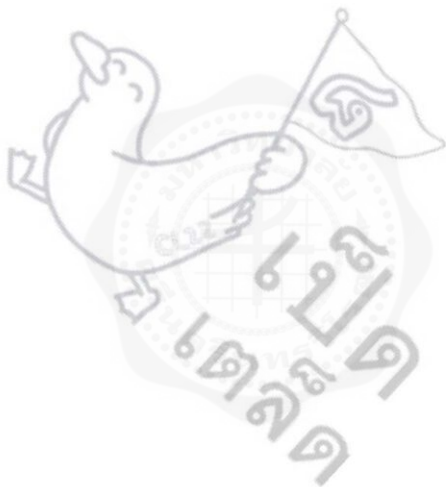
สุดท้ายแล้วผมว่าเรียงความของผมคงไม่ทำให้ครูหนักใจเท่าไรใช้ในมครับ เพราะครอบครัวของผมไม่ได้ทำให้ผมมีปัญหาในด้านการเรียนหนักเท่าครอบครัวเพื่อน ๆ จะเลือกเรียนอะไรก็ได้หมดกำสดชื่น อันที่จริงแล้วผมว่าครอบครัวของผมก็ไม่ได้กระตุ้นให้ผมอยากเรียนต่อด้วยซ้ำไป

นายชานนท์ โพธิ์เจริญ ม.6/4

คุณครูอ่านเรียงความ 3 เรื่องนี้แล้วก็ได้แต่ถอนใจ อยากให้เด็กทั้งสามคนลองได้อ่านเรียงความของกันและกันดู จะได้ว่า ทุกครอบครัวล้วนแล้วแต่มีปัญหาด้วยกันทั้งนั้น แน่หนอนว่าสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่เด็ก ๆ คิดว่าดีที่สุดในตัวตัวเอง แต่ขณะเดียวกันก็ไม่แน่ว่าสิ่งที่พวกเขาคิดจะเป็นดังที่พวกเขาต้องการเสมอไป....

พอรับได้

"ก็ตีแล้วที่ถูกเราไม่เป็นแบบเขา ถ้าตั้งตั้งมาเมื่อไหร่พอจะทะเล่ให้ก็สิ่งเดียว" พอพูดติดตลก แล้วคนบนโต๊ะก็พากันหัวเราะชอบใจ ส่วนพลได้แต่ยิ้มค้าง พอถามจะเข้าไปกับคำพูดของพ่อ แต่รู้สึกเหมือนตัวกำลังจะเบะปากร้องไห้มากกว่า ก็นอนบางอย่างขึ้นมาจากที่คอหอย แม้มันชั่วค่าได้ไปเสียหลายคำ ก็คนที่ว่าก็ยังคงอยู่ บางทีอาจเป็นเสียงหัวเราะที่ค้างอยู่ในคอก็ได้ เตือนสักพักพลคงช้าเองแหละ แต่ผูกตลกเท่านั้น พลเชื่ออยู่แล้วว่าพอรับได้

พ่อต้องรับได้...

เมื่อสองวันก่อนพลูกครูยึดดินสอ

ถ้าเป็นดินสอกด ดินสอสองบี หรือดินสอสี่เขาคงไม่มีปัญหา แต่ดินสอที่ว่าดันเป็นดินสอเขียนคีย์บอร์ด ชนิดหัวตัดกันน้ำกันแห้งอ แค่หียบออกมาจากกระเป๋าเขาก็รู้สึกได้ว่าคิ้วตัวเองเป๊ะปังโดยที่ยังไม่ทันได้เขียนด้วยซ้ำ พลเก็บเงินค่าขนมตั้งหลายอาทิตย์ เขียนดินสอยังไม่ทันกุดก็ถูกครูยึดไปเสียแล้ว หากอยากได้คืนก็ต้องเรียกผู้ปกครองมารับทราบ แต่ถ้าพลอยากให้ผู้ปกครองรับทราบจริง เขาคงไม่มาเขียนที่โรงเรียนทุกวันให้เสียเวลาหรอก ลู้เขียนสวย ๆ มาจากบ้านตั้งแต่เข้าตีกว่าตั้งเยอะ ฉะนั้นต่อให้ซื้อใหม่อีกสิบแท่งแล้วถูกครูยึดอีกสิบหน พลก็ยอม ยังไงก็ดีกว่าให้คนที่บ้านรู้เป็นไหน ๆ

เพื่อน ๆ ที่เห็นเหตุการณ์ต่างบ่นกันยกใหญ่เพราะนี่เสียตายแทน

“เสียตายจัง ทำไมไม่บอกที่บ้านไปสักทีล่ะว่าหนูเป็นตุ๊ดคะ อยากเขียนคิ้ว คิ้วไลน์มาโรงเรียนแล้วอายเพื่อน มาเขียนที่โรงเรียนครูก็ยึดอีก ถ้าเขียนมาจากบ้านนะก็ไม่ถูกยึดแล้ว อย่างมากก็แค่ไล่ให้ไปล้าง”

“อยากบอกเหมือนกัน แต่ไม่รู้จะบอกยังไง”

“บอกไปเลยตรง ๆ สมัยนี้ใครเขาก็เป็นกันทั้งนั้น เดียวนี้เป็นตุ๊ดสนุกจะตาย” เพื่อนผู้สนุกกับชีวิตตุ๊ดของตัวเองเสนอขึ้น แต่เพื่อนอีกคนที่ไม่เข้าใจความสนุกที่ว่าก็เถียงแทนพลทันที

“แกก็พูดง่ายเนอะ ใครจะกล้าไปพูดตรง ๆ มันไม่ใช่ทุกบ้านนะที่จะรับเรื่องแบบนี้ได้ บ้านที่รับไม่ได้ก็มีถมไป ไม่เคยได้ยินที่เขาตัดพ่อตัดลูกกันเพราะเป็นตุ๊ดเทร่อ เกิดพอนังผลไม้ชอบตุ๊ดขึ้นมาจะทำยังไง”

“จะทำยังไงก็เรื่องของพ่อมันสิ ก็เป็นไปแล้วให้ทำไปไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย ตัวเองไม่ชอบตุ๊ดก็จัดการที่ตัวเองสิ ก็นี่ลูกชอบเป็นตุ๊ดอะ ไม่ได้ยืมตัวพ่อมาเป็นตุ๊ดด้วยสักหน่อย อีกอย่างเป็นตุ๊ดก็ยังไม่เป็นลูกใหม่”

“เถียงเก่ง ไม่เป็นพ่อแม่ไม่รู้หรอก” ใครบางคนแกล้งพูดน้ำเสียงประชดขึ้นมาพาเพื่อนหัวเราะร่วน ประโยคแบบนี้บ้านไหน ๆ ต้องพูดทั้งนั้น พวกเขาไม่มีทางรู้ได้ว่าการเป็นพ่อแม่จะรู้สึกอย่างไรเมื่อตัวเองยังเป็นแค่เด็ก แต่ในขณะเดียวกันก็หวังจะให้อีกฝ่ายเข้าใจเขาบ้าง เพราะอย่างน้อยก่อนจะเป็นพ่อแม่ ทุกคนก็ต้องผ่านการเป็นลูกมาก่อนทั้งนั้น

พลพยายามจะใจกว้างคิดให้ได้ว่าถึงพ่อแม่จะเคยเป็นลูก

มาก่อน พวกท่านก็ไม่ได้มีปัญหาแบบที่พลมียู่ตอนนี้ พ่อเป็นลูกชาย และแม่เป็นลูกสาว จะให้เข้าใจพลที่ไม่อยากทำตัวเป็นทั้งลูกชายหรือลูกสาวตามที่สังคมกำหนดขึ้นมาคงยาก แต่ว่าสังคมที่สำคัญที่สุดสำหรับพลตอนนี้คือทั้งคู่ไม่ใช่หรือ ถ้าคนในครอบครัวไม่เข้าใจในสิ่งที่พลเป็น แล้วจะหวังให้ใครเข้าใจได้อีก

“แล้วทำไมถึงไม่บอกพ่อสักที พ่อดูมากแหรอ ถ้าไม่ชอบตุ๊ดแล้วจะข้อมเลยปะ”

“บ้า ไม่ตุ”

“อ้าว...แล้วกลัวอะไร แบบนี้ก็บอกไปได้แล้ว” เพื่อนถามสีหน้าประหลาดใจ เขายิ้มเจื่อน ๆ แทนคำตอบ ไม่รู้จะอธิบายให้คนถามเข้าใจได้อย่างไร พ่อไม่ใช่คนดู แต่เป็นคนประเภทที่พลไม่กล้าแสดงความเห็นต่าง พ่อว่าอะไรพลก็ว่าตาม อะไรที่พ่อคิดว่าถูก ต่อให้คนทั้งโลกมองว่าผิดสำหรับพ่อก็ยังถูกวันยันค่ำ พอนึกถึงความจริงซึ้งนี้แล้ว พลต้องกลับมาถามตัวเองซ้ำว่าพ่อไม่ใช่คนดู หรือเขาไม่เคยทำอะไรออกไปจากกรอบที่ทำให้พ่อต้องดูกันแน่

เพื่อน ๆ นำเรื่องนี้มาเป็นประเด็นถกเถียงกันตลอดวัน ทุกคนอยากให้พลลองเปิดใจกับที่บ้าน แน่หนอนว่าการเข้าไปบอก

ตรง ๆ ไม่ใช่เรื่องดี อย่างน้อยควรดูเชิงเสียก่อนว่าแนวโน้มไปในทางไหน พลว่าคนอื่นไม่ต้องห่วง ห่วงแค่พ่อคนเดียวพอ เพราะต่อให้แม่เข้าใจแต่พ่อไม่เข้าใจ บอกไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น

คนหัวดีเสนอให้พาเพื่อนสนิทของเขาไปทดสอบพ่อ เป็นวิธีที่ไม่เสี่ยงเกินไปและเห็นได้ชัดเจน อย่างน้อยถ้าไม่ชอบก็ทำอะไรมากไม่ได้เพราะไม่ใช่ลูกตัวเอง พลเห็นด้วยอย่างมาก งานกลุ่มวิชาการงานอาชีพฯ ครั้งนี้เข้ากับเพื่อนในกลุ่มจึงไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกันเหมือนเคย แต่ไปขออยู่ร่วมกลุ่มกับเพื่อนผู้ชายในห้องแทน เวลาไปทำงานที่บ้านจะได้เป็นผู้ชายล้วน

วันปฏิบัติการมาถึง พลขออนุญาตพ่อพาเพื่อนมาทำงานกลุ่มที่บ้านไว้ก่อนแล้ว ทุกคนมาพร้อมกันตอนสิบโมงเช้า เพื่อนสนิทของพลใส่กางเกงสั้นजूแต่งหน้าทาปากแดงไม่สนผมที่เพิ่งถูกตัดเกรียนโกสสามด้าน ซึ่งพลไม่เห็นว่าเป็นแปลกไปกว่าเวลานัดเจอกันข้างนอกเท่าไร ออกจะปากแดงน้อยไปด้วยซ้ำ แต่เป็นไปไม่ได้ที่พ่อจะไม่สังเกตเห็นว่าเด็กคนนี้แตกต่างจากเพื่อนอีกสามสี่คนที่เหลือ เขากลัวเหลือเกินว่าพ่อจะซักสีหน้าไม่พอใจหรือทำมึนตึ๊งใส่เพื่อน แต่ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีเกินคาด พ่อต้อนรับทุกคนด้วยใบหน้า

ยิ้มแยมโดยไม่ได้เจาะจงไปที่คนใดคนหนึ่ง

‘หรือพ่อแกลังทำเป็นไม่เห็น’

พลสบตากับเพื่อนอย่างรู้กัน ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินยิ้ม
หวานเข้าไปหาพ่อ ยกมือไหว้ถอนสายบัว

“พ่อพลสวัสดิ์คะ”

กิริยาของเพื่อนนำหมั้นไล่เป็นที่สุด พ่อเหลียวมองทั่ว
จรดเท้าแล้วเงยไปอึดใจหนึ่ง เป็นอึดใจสั้น ๆ ที่ทำพลลั่นแทบ
แย้ เพราะไม่รู้ว่าพ่อคิดอย่างไร แต่สุดท้ายรอยยิ้มอารมณ์ดีก็กลับ
มาระบายอยู่บนใบหน้าของพ่อดังเดิม พร้อมกับลูบหัวเพื่อนพล
อย่างเอ็นดู

“หนูคนนี้ไหว้สวยจริง มา ๆ เข้ามาก่อนเลย หนูคนสวย
กินข้าวมาหรือยังลูก เตี้ยให้ตาพลโทรสั่งพิซซ่ามากินกันดีไหม”

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรียบร้อย พลและเพื่อนเข้าครัว
ทำอาหารแปรรูปเพื่อถ่ายวิดีโอส่งคุณครู กลุ่มพลเลือกทำของ
ง่าย ๆ เช่นแยมผลไม้รวมและน้ำอัญชันมะนาว แต่ละขั้นตอนมี
เสียงวิดีว้ายของเพื่อนคนนั้นประกอบเสมอ คนอื่นมีบ่นบ้าง โวย
บ้างเพราะไม่คุ้นชินกับการทำอาหารแต่ก็สู้เสียงไม่ได้ ส่วนตัวเขา
แทบไม่ได้พูดอะไรสักคำ เผ้าสังเกตอาการของคนที่บ้านตลอด

เวลา แม่คอยช่วยอยู่ในครัวทั้งวัน ส่วนพ่อก็เข้ามาดูอยู่บ่อย ๆ และมักพูดแซวเล่นให้ทุกคนฮา

แม่จะเชื่อใจไว้สำหรับความผิดหวัง แต่พอเห็นท่าทีของพ่อ เขาก็เผลอลดกำแพงป้องกันลงทีละน้อยจนแทบลื่นไปด้วยซ้ำว่าเคยบอกตัวเองให้เชื่อใจไว้ เพราะนอกจากพ่อจะไม่แสดงท่าทีรังเกียจ ยังพูดคุยหยอกล้อกับเพื่อนของเขาเช่นเดียวกับที่พ่อแม่ของเพื่อนปฏิบัติต่อพลด้วยความเอ็นดู ยิ่งตอนที่เพื่อนของพลยกน้ำมะนาวอัญชันไปให้พ่อดื่ม พลก็ยิ่งเห็นได้ชัด

“ไหนลุงชิมก่อน กินได้แน่นอน” พ่อถามน้ำเสียงกลัวหัวเราะแล้วดื่มน้ำอัญชันมะนาวไปเสียครึ่งแก้ว ชมแปะว่าชื่นใจนักหนา และเขาที่ยืนฟังอยู่ด้วยก็ชื่นใจไม่ต่างกัน แต่ความชื่นใจนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคำชมของพ่อ หรือน้ำอัญชันมะนาวที่พร่องไปเกือบหมดแก้ว แต่มาจากกิริยาที่พ่อแสดงออกต่อเพื่อนคนนั้นมากกว่า คำพูดเป็นกันเอง และสายตาเอ็นดูของพ่อที่มองเพื่อนซึ่งทำตัวดั่งตั้งมากเกินปกติจนน่าหมั่นไส้ ไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่พ่อจะอยู่ฝั่งตรงข้าม

ณ วินาทีนั้นเขาเชื่อหมดใจไปแล้วว่า

‘พ่อต้องรับได้’

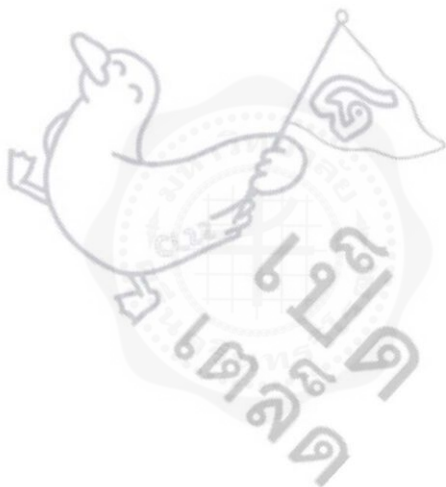
“ฟังที่พ่อพูดอยู่หรือเปล่า อย่าทำเป็นเล่นไป เพื่อนแบบ
นั้นคบไว้เป็นสัสก็พอ แต่ไม่ต้องไปสนิทมากหรอก ไม่รู้พ่อแม่
เขาสอนมายังไงให้วิปริตผิดเพศ ไปสนิทมาก ๆ เดี่ยวจะทำบ๊อบ
ตามเขาไปอีกคน” คราวนี้น้ำเสียงพ่อจริงจังขึ้น

พลั้งฟังไปเจียบ ๆ พยักหน้าตามบ้างในบางครั้ง
พยายามนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนบ่าย ภาพของพ่อใน
ความทรงจำกลับเลือนรางราวกลับไม่เคยเกิดขึ้นจริง มีเพียงคำ
พูดในเวลานี้เท่านั้นที่ตอกย้ำเขาให้รู้ว่าอะไรคือเรื่องจริง

ณ วินาทีนี้เขาอยากบอกให้ตัวเองเชื่อเหลือเกินว่า
‘พ่อรับได้’

เสียงเพลงวันแม่เปิดดังคลอไปกับเสียงพูดคุยของผู้คน
ในหอประชุม เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามพากันเดินจูงมือ
คุณแม่ไปที่เก้าอี้พลาสติกที่จัดเรียงแถวไว้ด้านหน้า ในขณะที่เด็ก
ที่ไม่ได้เชิญใครมาถูกแยกให้มารวมกลุ่มกันตรงแถวด้านหลัง

งานวันแม่ก็ไม่ต่างจากงานพิธีการไหน ๆ ผู้อำนวยการ
ชั้นเปิดงานพร้อมกับเด็กชมรมนาฏศิลป์รำอวยพร ตัวแทนลูกชั้น
กล่าวสุนทรพจน์เกี่ยวกับพระคุณของแม่ จากนั้นตัวแทนคุณแม่
ชั้นกล่าวสุนทรพจน์ถึงความรักที่มอบให้ลูก ตบท้ายด้วยการให้

เด็กกราบแม่ในบรรยากาศแสนอบอุ่น ดิดเซ็มกัลดดอกมะลิ
พลาสติกปลอม ๆ ที่ออกซ้ายให้พวกท่าน เปิดเพลงค่าน้ำนมคลอ
เบา ๆ พอให้น้ำตาซึม และที่สำคัญต้องมีตากล้องคอยถ่ายรูปลง
เพจประชาสัมพันธ์กิจกรรมสร้างเสริมความอบอุ่นของโรงเรียน

ช่างเป็นงานที่สร้างบรรยากาศ และสร้างภาพได้ดี
เสียจริง ๆ

เด็กทั้งสามคนรู้ดีแก่ใจว่ามันไม่สนุก ใครจะไปสนุกกับ
กิจกรรมสร้างภาพที่ทำแบบเดิมซ้ำ ๆ แทบทุกปีโดยไม่เปลี่ยนรูป
แบบ หรือหากสนุกก็คงสนุกที่การตีความงานให้ต่างจากที่มันควร
เป็นมากกว่า ใครจะคิดว่าเบื้องหลังของงานแสดงความรักต่อ
บุพการีจะกลายเป็นแพชั่นโชว์ของวงการแม่บ้านขึ้นมาได้
การประชันความงามของบรรดาแม่ ๆ ที่ดูจะน้อยหน้ากันไม่ได้
แม้เพียงนิด ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมที่คัดมาอย่างดี ช่างชวนให้เด็ก ๆ
ชื่นชมนัก

“ชุดขาวนั้นแม่หรือแทนม มาเป็นปล้อง ๆ เลย แล้วยกก่อน
ออกจากบ้านลูกเค้าไม่เตือนหรือ”

“คนนั้น ๆ คอนเซ็ปต์ผมโป่งกระโปรงสั้น”

“แม่คนนั้นเขาจะติดยศอะไรนักหนา ติดจนไม่เหลือช่อง

ว่างแล้วมั้ง”

และอีกสารพัดคำพูดที่เด็ก ๆ จะนึกสรรขึ้นมาขึ้นชมได้ แม้ว่าคุณแม่หลายท่านจะแต่งตัวปกติก็ตาม แต่ด้วยความคะนองปาก ชุดธรรมดาที่ว่าก็กลายเป็นชุดประหลาดได้ในทันที รวากับแข่งกันกราย ๆ ว่าใครจะพูดล้อเลียนได้ซับซ้อนมากกว่ากัน

แล้วพอหมดเรื่องชุด เด็ก ๆ ก็ยังหาเรื่องอื่นมาพูดต่อได้เสมอ

“ดูแม่ลูกคู่่นั้นเขากอดกันสิ” พร้อมกับพยักพืดให้เพื่อนดูคู่แม่ลูกที่สวมกอดกันอย่างรักใคร่ เป็นภาพน่ารักอบอุ่นหัวใจที่บางครั้งก็อาจทำให้คนมองหมองใหม่ขึ้นมาได้เช่นกัน

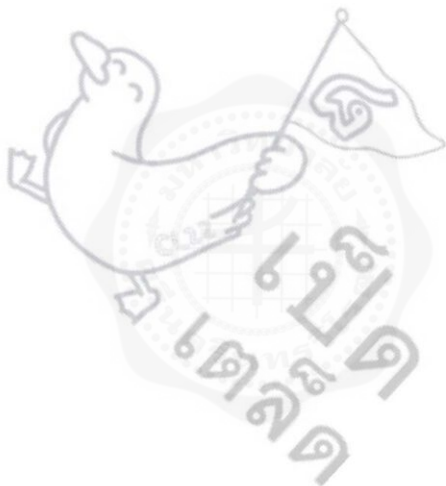
“จะมารักอะไรกันแคว้นแม่ ทำยังกับไม่เคยกอดกันมาก่อนในชีวิตงั้นแหละ”

เด็กทั้งสามหัวเราะคิกคักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกลับพร้อมใจกันเงิบโดยไม่ได้นัดหมาย อาจเป็นเพราะภาพตรงหน้าติดค้างอยู่ในใจนานกว่าวินาทีที่สองแม่ลูกคู่นั้นกอดกันให้เห็น แม้พวกเขาจะบอกตัวเองว่างานที่โรงเรียนจัดไม่ได้มีประโยชน์อะไรมากกว่าการให้แม่ลูกมาแสดงความรักปลอม ๆ เหมือนดอกมะลิพลาสติกที่ทางโรงเรียนจัดให้ ทั้งบรรยากาศและความรู้สึกล้วน

ประดิษฐ์ขึ้นมาเฉพาะวันนี้เท่านั้น ไม่มีแม่ลูกคูไหนดึงกอดกัน
แสนสุขได้ตลอดเวลา เฉลอ ๆ พอกลับไปบ้านก็อาจจะทะเลาะกัน
เสียด้วยซ้ำ แต่กระนั้นพอถึงช่วงสุดท้ายที่พวกเขาอดกัน
ที่ไร.... ก็นึกเศร้าใจที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในเรื่องปลอม ๆ เช่นนี้
ทุกที

กระดาษทิชชู

ปริมาณกระดาษที่ชดเชยที่ใช้ในกิจกรรมวันแม่
5% สำหรับคนเป็นสม
12% สำหรับความซาบซึ้งระหว่างแม่ลูก
83% สำหรับเด็กที่ไม่มีผู้ปกครองมาร่วมงาน

ถือป้ายสี

“พี่ๆ วันพืชมงคลหนูขอถือป้ายได้ปะ?”

“เออได้ๆ”

คนเสก...

ไม่ช่ายจ้ะ!!

ตาย

ราคาแม่

"รองเท้าสวยดี ซื้อมาเท่าไร"

"990 เองแม่"

ONITSUKA TIGER

Collection : Lunar New Year 2019

3,900.-

เลือกตั้ง

อะไรคือจุดขายของพรรคการเมือง

“ก็ให้จอห์นเป็นประธานไง มันหล่อยังไงน้องก็เลือก”

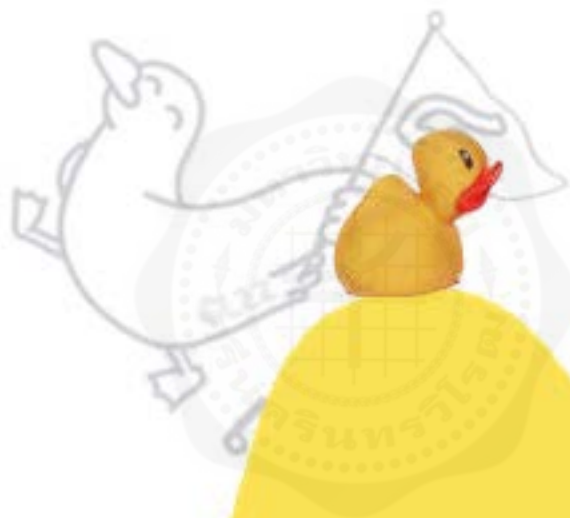
เบอร์	ชื่อพรรค
1	พรรคการเมือง
2	พรรคเพื่อเธอ
3	พรรคว่ารูต
4	พรรคนี้รักเรียน
ไม่ประสงค์ลงคะแนน	
บัตรเสีย	

คะแนน	รวม
[Blurred text]	303 2
[Blurred text]	245 3
[Blurred text]	211 4
[Blurred text]	308 1
[Blurred text]	71
[Blurred text]	59

ถูกเป็ดขี้เหร่

ลูกเปิดขีเหร่

กาลครั้งหนึ่งเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน เปิดนืออตัวหนึ่ง
เกิดมาหน้าตาขีเหร่กว่าเปิดทุกตัวในฝูง แม้เปิดสงสารมันมาก จึง
โกหกเจ้าลูกเปิดไปว่าเมื่อโตขึ้นมันจะกลายเป็นหงส์แสนสวย และ
เปิดนืออก็เชื่อสนิทใจ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปลูกเปิดเติบโตขึ้นโตอ
ไม่มีหัวแวบเสอว่ามันจะกลายเป็นหงส์ทั้งตงาม หรือแม้แต่หงส์ที่
ขีเหร่ที่สุดก็อังไม่อาจเป็นได้ มันจึงได้รู้ความจริงว่ามันเป็นเพียง
แค่เปิดตัวหนึ่งเท่านั้น เป็นเปิดขีเหร่ที่ไม่มีวันกลายเป็นหงส์ และ
ไม่ว่ามันจะโตขึ้นมากกว่านี้สักเท่าไรมันก็จะ เป็นเปิดขีเหร่แบบนี้
วันอันคำ

เปิดนอกรองให้คร่ำครวญวันแล้ววันเล่า มันไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงเกิดมาซีแพร์ ทั้งจริงแล้วมันไม่ได้รู้สึกเสียดายที่ความซีแพร์เป็นปัญหาใหญ่ แต่คนรอบข้างต่างหากที่เป็นปัญหา เมื่อคนรอบข้างไม่ยอมรับ เจ้าเปิดจึงพลอดเกล็ดความซีแพร์ของตัวเองไปตั้ง

เปิดตัวเตี๊ยะที่ไม่เคยมีปัญหากับความซีแพร์ของเจ้าเปิดเสียดคือแม่เปิด เพราะไม่ว่าจะซีแพร์แค่ไหน เจ้าเปิดก็ยังเป็นลูกรักของแม่เปิดเสมอ และแม่เปิดก็รักมันแบบที่มันเป็น เพียงแต่เจ้าเปิดนอกรูสึกว่าไม่พอ มันอยากได้รับความรักและการยอมรับจากทุกคน(อ้าวทุกคน)

เจ้าเปิดคอยเฝ้าตามเปิดตัวอื่นอยู่ตลอดเวลาว่าทำอย่างไรถึงจะไม่ซีแพร์ ทำอย่างไรถึงจะเป็นที่ยอมรับ ทำอย่างไรถึงจะเป็นเหมือนกับตัวอื่น ๆ เปิดหลายตัวให้ความเห็นต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่แล้วมักพูดแบบเตี๊ยะกันว่า...

"ถ้าเกิดมาไม่สวยเจ้าก็ต้องเก่ง ถ้าเจ้าเก่งทุกคนจะมองข้ามความไม่สวยของเจ้าไปเอง"

แม้เจ้าเปิดจะไม่เข้าใจว่าทำไมซีแพร์แล้วถึงต้องเป็นคนเก่ง แต่เพราะอยากเป็นที่ยอมรับ มันจึงยอมทำทุกวิถีทางเพื่อให้

ตัวเองเป็นเปิดเก่งตามที่สังคมว่าไว้ มันต้องว่าน้ำให้เก่ง ต้องบินให้สูง ต้องวิ่งให้ไว ต้องอยู่เหนือเปิดตัวไหน ๆ

เมื่อวันเวลาผ่านไปอีกครั้ง เจ้าเปิดได้เจอหฺูสิ่งต่าง ๆ มากมาย ทั้งต้องการว่าน้ำ การบิน การเดิน การหาอาหาร และแทบทุกสิ่งที่มีคนควรต้องรู้ รวมถึงเรื่องของชีวิตมันเองก็ได้ดิ้นรนจนแตกฉาน ตอนนี่เจ้าเปิดชอบรูไปเสียทุกอย่าง เก่งกาจไปเสียทุกเรื่อง แต่...ความขี้เหร่ยังอยู่ มันไม่ได้หายไป และอาจจะขี้เหร่มากขึ้นกว่าเดิมตัวข้าจากวันเวลาที่มันไม่ได้ใส่ใจตัวเอง แต่ไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้อีก เพราะสังคมเปิดรักเปิดเก่ง เมื่อมันเป็นเปิดที่เก่ง ทุกตัวก็พร้อมนับถือมัน ไม่มีใครเรียกมันว่าเปิดขี้เหร่อีกต่อไป ความเก่งกาจทำให้ข้อบกพร่องเรื่องหน้าตากลายเป็นเรื่องเล็กน้อยและไม่จำเป็นต้องให้คำ ทุกคนมองข้ามความขี้เหร่ได้ทันที (หรืออย่างน้อยก็พยายามที่จะมองแต่ข้อดีมากกว่าข้อเสีย) แม้แต่เจ้าเปิดก็ไม่ได้รู้สึกแล้วว่าตัวเองขี้เหร่ ไม่ใช่เพราะมันคิดว่าตัวเองเก่งจนมองข้ามเรื่องนั้นไปหรอกนะ มันแค่รู้แล้วว่ายังมีอีกหลายสิ่งในชีวิตที่สำคัญมากกว่าความสวยงาม หรือความเก่งกาจ รวมถึงการได้รับการยอมรับที่สำคัญที่สุดที่ไม่ใช่จากผู้อื่นแต่เป็นตัวของตัวเอง แต่กว่าจะรู้เรื่องนี้มันก็ใช้ชีวิตตามที่คนอื่นต้องการ

ดีหรือแล้วจนไม่มีปัญหารบกวนใจคนอื่นอีกต่อไป เรื่องจึงจบลงด้วยดี

และเจ้าเป็ด(ซีเพอร์) ก็ใช้ชีวิตที่เหลืออย่างมีความสุขไป

ตลอดกาล...

นิทานเรื่อง นี้สอนให้รู้ว่า
เกิดมาซีเห รัมันเห นี้อย ไม่สวยแล้วยังต้องเก่งอีก ช่วย

เหตุเกิดจากความเปรี้ยว

เหตุเกิดจากความเปรี๊ยะ

ต้องนี้เกิดเพราะความเปรี๊ยะที่ ๆ เปรี๊ยะอะไรนะหรือ
ครับ ตอนแรกก็ว่าเปรี๊ยะปาก แต่คิดดูโหดแล้วน่าจะผมนี่แหละที่
เปรี๊ยะหาเรื่องใส่ตัวเสียมากกว่า

เหตุมันเกิดขึ้นในวันศุกร์ตอนคาบสุดท้ายก่อนกลับบ้าน
ซึ่งเป็นคาบว่าง ไม่มีการเรียนการสอน เต็มที่เป็นคาบส่งเสริม
สุขภาพ ซึ่งจัดไว้ให้เด็กนักเรียนร่วมกิจกรรมเดินแอโรบิกโดยมีที่
ชั้นม.5 ซึ่งเป็นหัวหน้างานที่สามีสั่งกันพาน้องโนสี้ของตัวเองไปเดิน
ออกกำลังกลางโห้วกลางสนาม ของบงานที่สามีสืบคาบนี้จึงกลาย
เป็นคาบว่างไปโตอปริธาย

ขอเป็นคาบว่างและไม่มีครูเข้าแทบทุกห้อง จึงเรียกได้ว่าเป็นคาบปล่อยมือของนักเรียนเลขที่ว่าได้ เพื่อนผู้หญิงจับกลุ่มเปิดเพลงเกาหลีเดินกันอยู่หน้าห้อง ที่เป็นเด็กเรียนหนังสือก็ชวนกันนั่งทำการบ้าน ที่เหลือ ๆ ก็เล่นโทรศัพท์ เล่นเกม เปิดร้านทำम्म นอน อ่านนิยาย และฟุตบอลอันดีวงเล่นไฟ

บ้างสามประเทศไทยนี้มีร้านเหล้าทอน ขนาดลมที่พัดผ่านพัดลมก็อังกาสเป็นลมร้อน ๆ ไซคลิที่โต๊ะที่มั่งอยู่ริมหน้าต่างขอมีสมเอ็นเอฟซอเข้ามาบ้างเป็นพัก ๆ เป็นความรู้สึกที่ร้อนและช่วงว่างในเวลาเดียวกัน เพื่อนที่ลากเก้าอี้มานั่งรวมกลุ่มก็ออกอาการตาปรือ เล่นโทรศัพท์ที่ไปก็หาไป แล้วอยู่ ๆ ใครคนหนึ่งก็ชักขึ้นมาเพื่อเปิดประเด็น

"ว่างกันเพราะ"

"..."

"ก็ต้องหาไรแก่ง่วงสักหน่อย" ชาติซูดอิม ๆ แล้วเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง กำแพงสูงสองเมตรกั้นระหว่างโรงเรียนกับสวนของบ้านข้าง ๆ เหนือกำแพงขึ้นไปมะม่วงสุกโตพ้อเต็มต้น แต่เห็นก็ชวนให้เบรีอปาก แม้ไม่เคยลิ้มรสต้นข้างรั้วนี้มาก่อน แต่ก็พอจะจินตนาการกันได้ว่ามันจะกรอบจะ เบรีอเซ็ดฟัน

ขนาดไหน ไส้ถูกโต ๆ ว่าเด็ดแล้ว ไส้ถูกเล็ก ๆ ที่เจาะกินไส้ทั้งเปลือกนี่จึงต้องเด็ดกว่า แค่นึกถึงธัญน้ำสาธสอ พาทริกเกสอจิม สักพ่นอรับรองว่าตื่นทั้งห้อง

ตาเพสิอวมองแล้วเมสอกลืนน้ำสาธตามกันเป็นแถบแต่ไม่มีใครขยับลุกจากที่หรือพาทริกเกสอสาเป็นคนสอสา ถ้าเป็นของโนโรงเรีอเชื่อเด็ดว่าสอสากันตั้งแต่ถูกเท่ามะนาว แต่พอนอกจิวออกไปพ่นอก็ชักสองจิตสองใจ ของโนโรงเรีอแอบเก็บไปแล้วถูกจับได้ครั้งแรกก็คงแค้นตักเตือนขอให้ทำพหน้าเจีอเมเจีอ ต้องสักสามสี่ครั้งถึงจะเจอของพนัก แต่ใครมันจะไปทันเก็บสามสี่ครั้งได้ เก็บสักครั้งที่เหลือพวกก็อ้งสอสาแบ่งความผิดไปหมดแล้ว แต่พเป็นของนอกโรงเรีอขึ้นมาเมสอ ๆ แค่อคิดก็ถูกจับไปปรับทัศนคติแล้ว

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำพาคอความน่ากลัวก็คือเจ้าของบ้าน ก่อนพหน้าเีอเมสอเรีออีกตักหนึ่งอยู่ชั้นสองเปิดพหน้าต่างไปแล้วจะเห็นพหลังคาบ้านข้าง ๆ วันตีคืนตีชวพนักพบจรวดเล่นปาไปปามาออกนอกพหน้าต่างไปลงบ้านซาเป็นสิบ ๆ สำ ปาแคะโกนตำไฟแล่น ถึงขนาดตามเข้ามาตำถึงโนโรงเรีอ คุญปาคคนนี้ว่าน่ากลัวแล้ว แต่เจ้าของดินมะม่วงบ้านข้าง ๆ น่ากลัวกว่าเป็นไหน ๆ

พวกเราติดกันว่าสูงเพ็ชรม ไม่รู้เหมือนกันว่าชื่อจริงชื่ออะไรแต่เอาเป็นว่าชื่อที่เราติดกันนี้แหละ เข้ากับหน้าตาสูงที่สุดแล้ว สูงเพ็ชรมเป็นชาวกลางคน ตัวสูงใหญ่ โบทหนักอบบวญไม่รับไว้ทหนดเชียวครึ้มกับผมที่จับกันเป็นก้อน มีวตำมะเมือม ทั้งเนื้อทั้งตัวตุมัน ๆ เหมือนมีใครเอาน้ำมันไปขยโสมตัวไว้ตลอดเวลา และตัวอความที่ไม่ค่อยใส่เสื้อเราจึงได้เห็นทงทลือ ๆ ของสูงเสมอ แต่ที่น่กส่วที่สุดคงเป็นสาอศาศิฆมาตที่จ้องที่ท่าเอาเสียวสั้นทงวาบบอกตรง ๆ ว่าหน้าสูงตุไม่อยู่ในเข้าอคนตีเสอ ถ้าเล่นท่งคงต้องได้เล่นบทโจรใจโจัดที่สุดเป็นแน่ เต็กเห็นเต็กร้องไห้ ซนาตศรุประจ่าอั้นผมอ้งกส่วเสอแล้วจะหนี ประสาอะไรกับคนในทอง

ไม่ใช่แค่หน้าตาที่น่กส่ว กิตติศัษท์ความโพชของสูงอ้งกระฉ่อนไปท้ว ผมอ้งเคยได้ฮินซาเล่าต่อ ๆ กันมาว่าสูงเพ็ชรมทวงมะม่วงมาก เคยเอาไม้ใส่ตีเต็กที่อโมอมะม่วงมา แล้วหนีไม้ตีทง ดึงฮั้นถือตตทอากออกก็มี ตั้งนั้นมะม่วงที่ชุตถึงนะ ไม่ใช่ว่าทวกผมไม่นึกถึงมาก่อน จริงๆ คิดกันตั้งแต่ตีตช่อแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าชุตฮั้นมามากกว่า เพราะไม่่อฮากโพเกิดคำดามล่ำบากใจตามมา

"อะไรจะไปเก็บ"

"ไ้อต้องไง มือเก็บมะม่วง" พร้อมกับบื้อไปไปที่มือเก็บ

มะม่วงประจักษ์กลุ่ม

"เฮ้ยไรอะ สรวทที่แล้วต้นหน้าตึกกูก็เป็นคนเก็บ ให้อคน
อื่นเก็บบ้างสิวะ จะกินกันอย่างไรเดี๋ยวละหรือไง"

หลังจากนั้นทุกคนก็อวดอ้างวีรกรรมวีรเวทของตัวเองเคอ
เป็นแกนนำพาเพื่อนเลื่องเชียวของปกครอง ทั้งหาเล่นไฟ เปิดหนัง
ไป แจกบุหรื ตีกับห้องอื่น จากที่ฟังแล้วก็มีมีคนเดี๋ยวละ พละที่
สะอาดเอี่ยม ขอมกสันคนตีมากที่สุดในกลุ่ม แต่ไม่มีใครกล้าเออ
ชื่อผมเนื่องจากผมทำคุณประโยชน์ในทางวิชาการเป็นมันสมอง
ของกลุ่ม ตันฉบับทั้งการบ้านและข้อสอบให้อเพื่อนคัดลอกมานับ
ไม่ถ้วน ใครเลอจะกล้าเลอสนอชื่อผมแต่ผมก็รู้อตัวตีว่าครั้งนี้อต้อง
เป็นผม คงจะทำนองเปรี้อวปากแล้วก็อากเปรี้อวหาเรื่องแบบที่
บอกนั้นละครับ สองคิดตูลี คนที่ตูลีอผมลือมที่ตูลีกลาอเป็นคน
ใจกล้าที่ตูลีในกลุ่มขึ้นมามันจะเทอขนาดไหน

"ไว้อราคาตูลีจริง เดี๋ยวลไปเก็บไฟเองก็ไ้อ เรื่องแค่นี้มา
เทอกันออยู่ไ้อ ไ้อหวกชื้อชลาต" ผมแกลิ่งขุดตูลีอหน้าเลอองไม้อใส่ใจ
เหมือนเป็นเรื่องเล็กนืออ ทำเอาเพื่อนตะลึงกันไปเป็นแถบ

"จริงตี กกล้าแต่ปากหรือเปล้า"

"ก็ตูลีเอาแล้วกันว่ากล้าแต่ปากหรือเปล้า" ว่าแล้วก็ป็น

หน้าต่างห้องอวดก่อนเป็นอันดับแรก ถือว่าทำหัวใจแตกมันดู
เสียหน่อย แล้วจึงออกเก้าอี้จากในห้องไปวางเพื่อข้างกำแพงบ้าน
สูงเพื่อชม พอเห็นว่าผมเองจริงขึ้นมาจากที่ศีรษะเขวี้ยงสนุกปาก
เมื่อศรก็เปลี่ยนเป็นจำขมทันที

"โหที่สุด ๆ ไปเลยเพื่อน"

"คนอะไรวะ ทั้งฉลาด ทั้งใจกล้า ก็ต้องตีกักปัดมันแล้ว
นะครับ"

พอขึ้นไปเหยียบบนเก้าอี้หน้าอกผมก็อยู่เสถียรท่ามกลาง
ออกแรงหนีท่อนที่ขึ้นไปอยู่ข้างบนได้ ส่วนกำแพงกว้างประมาณ
หนึ่งฝ่าเท้าพอดี ตัววางเท้าเป็นแนวเฉียงจะทำให้ยืนมั่นคง อีกอย่าง
ถ้าผมพลาดร่วงอย่างนี้ออสองเมตรก็คงไม่ถึงตาช ตอนนี่ถึงจะปัก
หลักมันแต่ใจผมกลับไม่มันขึ้นมาเสียแล้ว ก็ช่วงนี้แหละครับที่ผม
เพิ่งจะรู้สึกว่าตัวเองช่างหาเรื่องจริง ๆ ใจเต้นตึก ๆ เหมือนจะเต็ง
หลุดออกมาตั้งแต่ยังไม่ทันได้แตะลูกมะม่วง จะว่ากลัวก็กลัว แต่
เพราะรู้สึกว่าการกลัวนี่แหละมันดึงดูดมากขึ้น ยิ่งได้ยืนเสถียรเพื่อน
อีกรออยู่ด้านล่างตัวแล้วใจผ่อง ๆ ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมาได้

"มึง ๆ กูอยากได้มะม่วงสุก"

"ส่วนกูขอลูกดิบแต่มัน ๆ ได้ป่าว ไฮเปรี้อว ๆ มัน

เสียวฟัน"

"งั้นมาเก็บเองเหอะ ฮโมะเขาก็มันั่งจะมาขอสุกขอตบ
อีก" มมะตะโกนตอบ ขณะที่ตาก็มองหาสุกสุกไฟเหมือนกัน

แต่ต้นมะม่วงเจ้ากรรมก็ชูกิ่งสูงเสื่อเสื่อเกิน ขนาดสูงที่
ว่าพอต่ำลงแล้วก็ยังอยู่สูงเสื่อเหนือหัวไปสุดเอื้อมมือ คือความ
อากินและอากใช้ทำให้ไม่ละความพยายาม่าง ๗ ใครจะคิด
ว่าคนเราจะใช้ไม้กวาดและที่โกนผมสออะม่วง คือสภาพทุลักทุเล
หรือกับเสียงเซของเพื่อนที่ฮีนี่สั่ง เก็บลูกนั้นสิ ลูกนี้สิอยู่ข้างล่าง
รวมถึงคำพูดแกสั่งให้ออกไฟตกใจเล่นอยู่เรื่อย เก็บไปเก็บมาตก
หาฮารีบ้านหมด ลูกที่เก็บได้ก็เส็กจ้อฮ่อท่าสุกมะนาวไม่พอกิน
จนเพื่อนที่ฮีนช่วยเก็บอยู่ข้างล่างตั้งกับตะโกนด่า

"ไอโง่! บอกไฟต้อออกมา ตีฟาดเข้าไปแบบนั้นมันก็ตก
ไปในหัวหมดสิ ปินลงไปเก็บเสอนะ"

"บ้าเพร่อ บ้านเขาจะเข้าไปได้ยังงี้" มมะเตือนแต่อีกฝ่าย
หัวเราะร่วน

"ก็ที่เก็บอยู่ของบ้านเขาเหมือนกันแหละวะ ลงไปเหอะ
เสียวตุตันทางไฟ"

แล้วมมะก็หาเรื่องแบบเต็มขั้นของแท้ แอบปิ่นเข้าบ้านหน้า

จะโทษหนักกว่าปีนเก็บมะม่วงแน่นอน แต่ทั้งแรงอุ เสียงเซียร์และ
กลัวเสียน้ำนมก็เสียดองก็มหัศจรรย์เก็บมะม่วงที่ขานตาม
ขึ้น อ่างน้อยจะได้ออกไปไว้ ๆ แดมเพื่อนตัวดีที่ข้างแกลัง แทนที่
จะตุตันทางโห้เจอ ๆ เตื่อวกี่ลุมมา ลุงมา แต่ไม่มาสักที มมมีสติ
กระเจิงไม่เป็นอันเก็บ

"มึง ๆ ลุงมาจริง ๆ แล้ว เร็วออกมาเร็ว"

"กูไม่เชื่อแล้ว" มมหวาดแว้ดไปด้วความรำคาญแต่ขอ
งอหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าลุงมาจริง ๆ มาพร้อมกับตะกร้อส้มมะม่วง
ที่หน้าทีนั้นมมเห็นเป็นอาวูสงศราม ใต้ไอนะของกลางทั้งแล้ว
หันหลังปีนกำแพงทันที แต่ว่าวันนี้สาวโจรคงไม่รุ่งเข้าข้างมม
เพราะตอนปีนเข้ามามมเอาเกือมาต่อแต่ขอจะปีนออกเกืออีกก็ัง
อยู่ข้างนอกเหมือนเดิม แม้จะแปลงร่างตัวเองโห้เป็นจิ้งจกก็คงไม่
สามารถตะกอกกำแพงหนีไปได้ทัน แดมเพื่อนสุดที่รักของมมนะ
หรือ....

"ใจเฮ็น ๆ เตื่อวไปตามศรุมมาช้อ"

"ไม่ต้องตาม มึงนั่นแหละช่วยกูก่อน เร็ว ๆ ดิงกูขึ้นไป"

"สู้เพื่อน มึงต้องรอด"

แล้วพวกมันก็ไอนเกือเข้ามามาโห้แบบไม่สนว่าจะตก

ฟาดหัวเพื่อนตัวเองหรือมีประโยชน์มากพบกับสถานการณ์ตอน
นี้ไหม ข้าได้ตะเจี๊วหัวผมไปหน่อยสิที่หัวไม่แตก ก่อนจะตามมา
ด้วยเสียงปิตทหน้าต่างตึงตึงกันรัว ๆ คาดว่าคงหนีเข้าห้องกันไป
เรียบร้อยแล้ว

สุดท้ายก็หนีไม่รอดฮึนหลังชนฝา หน้าสูงเพื่อมที่ผมเคย
เห็นว่าหนักหัวอึ้งโง่จากกระชก โกลส ๆ พอมามองใกล้ ๆ กลับหนักหัว
สุดขี้เข้าไปอีกหรือเท่าพันเท่า ผมเห็นภาพอนาคตแวบเข้ามาในหัว
ว่าผมน่าจะถูกล่าด้วยตะกร้อสอดมะม่วง ไม่ก็ถูกลากคอเข้าห้อง
ปกครองอย่างแน่นอน จึงแยกปากกริ่งโธษ ๆ ขึ้นมาทันทีโดยที่
อีกฝ่ายยังก้าวมาไม่ทันได้ตะตัวตัวขี้

"ไอ้อ...สูงผมขอโทษ อ้อ่าตีผมสูง ผมขอโทษ จะไม่ขอโม
มะม่วงแล้วครับ ผมขอโทษ"

แต่แทนที่ผมจะถูกฟาดไม่ยิ่งกลาเป็นว่าสูงไม่ได้ทำ
อะไรผมมากไปกว่าฮึดตะกร้อสอดมะม่วงใส่มือตัวอโบทหน้าโศ
เพื่อผมของซาเหมือนเดิม

"เฮ้! ตะกร้อก็มี เอ็งจะปีนขึ้นไปทำไม เต็มก็ตกลงมา
หัวร้างข้างแตกอีกคน" แล้วสูงเพื่อมก็เดินบ่นึงมังกลับเข้าบ้าน
ไป ปล่อดีให้ผมฮึนงอยู่ตรงนั้นกับตะกร้อสอดมะม่วงในมือ แต่

ใครจะไปกล้าสอต่อ รู้อีกทีผมก็เม่นแนบกลับเข้าห้องทั้งทั้ง
มะม่วงและตะกร้อไว้ตรงนั้นนั่นแหละ

เย็นวันนั้นผมไม่ยอมพูดกับเพื่อนสักคำ ใครมาถามอะไร
ก็ไม่ตอบ ทั้งโกรธทั้งโมโหแล้วก็อึ้งง ๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้นนิตยหน้า
ไม่ได้บอกใครหรือกว่าที่หัวปูดหัวโนนั่นเพราะมีมือพวกมันโอบ
แก้อีเขามา นั่นแหละ คนเสอถือกันไปทั่วว่าผมถูกสูงเพื่อมตีหัวโน
แม้จะไปบอกความจริงที่หลังว่าไม่ได้ถูกตีก็ไม่มีใครเชื่อ ทว่าผม
แก้ตัวเพราะกลัวเพื่อนถือ

ต่อความที่ไม่ได้กิน ทั้งเพื่อนและผมต่างก็อึ้งเพอถึงไอ
มะม่วงบ้านั้นต่อไป และผมแสนจะเจ็บใจหนักหนาถูกถือแทบตาย
แต่ต้นไม่ได้เอาออกมาสักลูก ทั้งที่ตอนนั้นเก็บไว้เสอสูงเบือเรอ
และคงไม่มีวันสับเข้าไปเอาอีกแน่ แต่ที่ผมไม่ได้กลับไปไม่ใช
ว่ากลัวหรือกะครับ

เพราะพอถึงวันจันทร์มะม่วงสูงนั้น มันก็มาอยู่บนหน้าของ
พร้อมทั้งกระปุกพริกเกลือโตสที่ไม่ต้องเข้าไปเก็บแล้วละสิ...
โซคติมากเสอใช้ใหม่ละ แต่ใครจะรู้อะครับ คราวหน้าผมอาจจะ
ไม่โซคติแบบนี้ก็ได้

ต้นไม้ข้างเสาธง

146 วิทยาลัยอาชีวศึกษา

ที่ข้างเสาธงมีต้นไม้...

พวกเขาปลูกต้นไม้พวกนี้ไว้สำหรับแจกให้กับนักเรียนในวันจบการศึกษา เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการร่วมเติบโตในรั้วโรงเรียน แม้ความเป็นจริงแล้วต้นไม้เล็ก ๆ พวกนี้อาจใช้เวลาเติบโตแค่เพียงสามหรือสี่เดือนเท่านั้น แต่ชีวิตเด็ก ๆ ที่ได้เติบโตนั้น ยาวนานกว่ามาก

เด็ก ๆ ฝ้าดูต้นไม้ข้างเสาธงตั้งแต่วันที่โรงเรียนนำมาลงแปลง คอยลุ้นว่ามันจะเบ่งบานได้ทันเวลาที่กำหนดไหม ครั้นเมื่อเริ่มแตกกิ่งก้าน ผลิดอกตูมให้เห็นทุกคนก็ดีใจ และหวังว่ามันจะเติบโตไปได้อย่างสมบูรณ์

ดอกตูมน้อย ๆ พวกนั้นบางครั้งก็เหี่ยวไปทั้งที่ยังไม่เคยได้เบ่งบาน หรือจู่ ๆ วันหนึ่งเราฝ้าดูอย่างดี แต่พุ่มนี้ใครบางคนอาจมาเด็ดมันไปเสียแล้ว

บางครั้งเขาอยากให้มันเติบโตไว ๆ เขาก็ใส่ปุ๋ย ใส่พอสดี ดอกก็บานสวยตามวันเวลา ใส่มากเกินไปแทนที่มันจะริบบาน กลับกลายเป็นเหี่ยวเฉาไปทั้งที่ดอกยังตูมอยู่แบบนั้น

เคยมีครั้งหนึ่งที่ดอกตูมพวกนั้นหายไป ไม่รู้ว่าจากแมลงหรือจากมือเด็ก ๆ ใครบางคนจึงแก้ปัญหาด้วยการนำดอกไม้

พลาสติกมาปักแทนที่ สีของมันสวยสด และทำหน้าที่ได้ดีไม่ต่างจากดอกจริง บนต้น แต่สุดท้ายก็เป็นอย่างเคย เพราะพวกเขาคิดว่าดอกไม้พลาสติกไม่มีทางเทียบได้กับดอกไม้จริง แม้ยอมให้ปักแซมไว้บ้างระหว่างที่ปลูก แต่พอถึงวันที่ต้องส่งมอบให้กับนักเรียน หลายคนกลับปฏิเสธที่จะให้ดอกไม้ปลอมพวกนี้ พวกเขาว่ามัน 'ไม่คู่ควร'

และยังมีปัญหาอีกมากมายที่เกิดขึ้นกับต้นไม้เล็ก ๆ พวกนี้ ปัญหาที่ทำให้ดอกตูมที่ทุกคนเฝ้ารอไม่ยอมเบ่งบาน คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าทำไมต้นไม้ข้างเสาธงถึงได้ดูแย่มาก มีเพียงแค่นี้ ๆ และคนที่คอยเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดเท่านั้นที่เข้าใจว่าไม่ได้ดูแย่มาก เพียงแต่ต้องเข้าใจธรรมชาติของมัน

เมื่อวันจบการศึกษามาถึง ทางโรงเรียนก็นำต้นไม้ข้างเสาธงจัดใส่กระถางเล็ก ๆ เพื่อมอบให้นักเรียน แม้ว่าจะพยายามคัดต้นที่สมบูรณ์ไว้ให้ได้มากที่สุด แน่ใจว่าไม่ใช่เด็กทุกคนที่จะได้กระถางที่มีไม้งามออกดอกบานสะพรั่ง ในจำนวนต้นไม้มากมาย มีทั้งต้นที่แคระแกร็น ต้นที่ไม่มีดอก ต้นที่ดูทว่าคงจะเติบโตอย่างยากลำบากหากต่อแต่นี้ไม่ได้รับการดูแลที่ดี หรือแม้กระทั่งต้นที่มีดอกไม้พลาสติกช่วยปักแซม

สุดท้ายแล้ว ไม่ว่าจะต้นไม้ที่ได้รับจะสมบูรณ์หรือไม่
สมบูรณ์ แต่ทุกคนก็รู้ดีว่ามันได้ผ่านการเติบโต ผ่านฝนผ่านแดด
มานับครั้งไม่ถ้วน เพราะไม่มีใครห้ามชีวิตไม้ให้เติบโตได้ ดังนั้น
ไม่ว่าจะเติบโตขึ้นมาในรูปแบบไหน ก็ควรค่าที่จะได้เติบโตทั้งสิ้น

